

Mein Kampf למתחילים

מאת צבי יוליאן רובין
rubin.tzvi@gmail.com

מבוא

רבות נאמר ונכתב על דמותו המסקרנת והחריגה של אדולף היטלר אך סבורני שהדרך הטובה ביותר לתהות על קנקנו של האיש זה לגעת בדבר עצמו – ספרו האוטוביוגרפי *Mein Kampf* (מיין קאמפף; בגרמנית: "מאבקי").

הכרך הראשון והשני פורסמו ב-1925 ו-1926, סך הכל 720 עמודים. את הכרך הראשון כתב היטלר בזמן ישיבתו בכלא לנדסברג בעקבות ניסיון ההפיכה הכושל של הפוטש במרתף הבירה, בשנת 1923, ואת השני לאחר שחרורו. את שני הכרכים הכתיב למזכירו רודולף ה.ס. בספר פירט היטלר את משנתו הפוליטית ותוכניותיו לעתידה של גרמניה.

כבר שנים שאני משתעשע ברעיון לקרוא את הספר מאחר שברור שהאיש הוא האישיות הפוליטית היסטורית הדומיננטית של המאה ה-20, גם אם לשלילה, וגם משום שהורי הם ניצולי שואה. אולי סתם סקרנות אינטלקטואלית.

את הרעיון דחיתי חזור ודחו אולי מהסיבה שהספר מוצג כיצירה ארוכה ומשמימה עד כדי כך שאפילו בכירי המפלגה הנאצית לא הצליחו לקרוא אותו עד תומו (לפחות ככה האגדה מספרת).

בקיץ 2014, בעקבות ביקור באתרי השואה בפולין, הרעיון תפס תאוצה אך רק באביב 2016 התחלתי לקרוא את הספר.

רגשות מנוגדים התרוצצו בקרבי לאורך קריאת הספר שכן מצד אחד ברור היה לי שאני מתעמק במשנתו של האיש שגרם למותם של עשרה מבני משפחתי בשואה ולעוד מיליונים, ומצד שני אני חייב להודות שזהו הספר היחיד שקראתי שנתן לי את ההרגשה שאני נוגע בהיסטוריה עצמה גם אם בצד האפל שלה.

למען הגילוי הנאות, אינני מומחה בתחום וכל הידע שלי בנושא מגיע מבית הספר, קריאה מזדמנת של עיתונים ותוכניות רדיו וטלביזיה, ביקורים באושוויץ ויד ושם ומעט מהאוניברסיטה, כמו רובנו. מלבד זאת קראתי בעברית, לפני שנים רבות, את "עלייתו ונפילתו של הרייך השלישי" של ויליאם שיירר, ו"היטלר- דיוקנו של לא איש" של יואכים פסט, כך שמומחה גדול אני לא.

בכל זאת חשבתי שגם הגיגים של הדיוט מן השורה יכולים להוסיף להבנתו של האיש, ואולי דווקא משום כך.

למרות ששפת אימי הייתה גרמנית, לצערי עם עלייתנו לארץ השפה הלכה ודעכה, גם מפאת לחץ סביבתי, וכך נמנע ממני, לאכזבתי, לקרוא את *Mein Kampf* במקור. מאחר שהתרגומים המעטים לעברית הם חלקיים (כמו התרגום של דן ירון בעריכת פרופ' משה צימרמן וד"ר עודד היילברונר) נאלצתי לפנות לאחד התרגומים לאנגלית על מנת לקרוא את הגרסה המלאה.

באנגלית קיימים מספר תרגומים מלאים ולכל אחד מהם יתרונות וחסרונות. אני בחרתי לקרוא את התרגום המקוון של James Murphy מ-1939 מאחר שזו הגרסה היחידה בשפה האנגלית שאושרה על ידי רשויות גרמניה הנאצית וזהו גם התרגום היחיד שמוזכר בבריטניקה.

את הספר קראתי במשך כארבעה חודשים, במנות של עשרה עמודים ליום שגם זה היה לא קל בהתחשב באופיו המסורבל של הספר.

במאמר זה יוצגו נושאים מתורגמים לעברית ומתומצתים, מפי אומרם, לפי נושאים שלעיתים חופפים לפרקי הספר. הדברים שהעליתי בחכתי הם לא תמיד החשובים ביותר אלא לעיתים כאלה שענייניו אותי באופן אישי.

עמדתי בפני דילמה לא פשוטה שכן מצד אחד רצוי לקצר אך מצד שני חסכנות יתר תמוסס את אישיותו של האיש. הספר הוא כבן רבע מליון מלים ובמאמר (ספרון) זה התכנסתי ל-5% מכך כולל מבוא, סיכום **והערות המודגשות בצבע חום**.

אין הפניות למראי מקום, כמו שהכתיבה המדעית מחייבת, משום שמדובר במהדורה אינטרנטית וגם משום שבסך הכל רציתי להציג רשמים אישיים מקריאת הספר ולא איזו תזה מלומדת.

הקורא צריך לקחת בחשבון שהאירועים ההיסטוריים מתוארים מתוך ההשקפה הסובייקטיבית של היטלר וגם מתוך קרבה כרונולוגית ורגשית לאירועים וחלק מהדברים נראים אחרת ממרחק של זמן.

יש לקחת בחשבון שמאמר זה מסתמך רק על הספר עצמו, שהוא מקור ראשוני (כמעט, מאחר שמדובר בתרגום), מבלי להיעזר במקורות משניים, מאוחרים יותר, במטרה לגבש דעה בלתי אמצעית על הספר ומחברו.

בסיכום אני אנסה להתמודד על מספר שאלות ונושאים מתבקשים:

1. האישיות של היטלר
2. מדוע התרחשה השואה?
3. האם השואה ייחודית?
4. *Mein Kampf* כיצירה ספרותית

הערות מחבר המאמר מודגשות בצבע חום

חלק א של Mein Kampf - חשבון נפש

הסיבות לכתיבת הספר - מתוך ההקדמה של היטלר

את *Mein Kampf* כתב אדולף היטלר בזמן ישיבתו בכלא לנדסברג אחרי שנשפט ב-1923 עקב ניסיון לקומם את העם הגרמני, כדבריו. (ה-"פוטש במרתף הבירה")

מטרת הספר לתאר את מטרות תנועתו הפוליטית וגם את התפתחותה. מטרה נוספת היא להזים את השקרים שהעיתונות היהודית פרסמה אודותיו.

למרות שהיטלר מודע שלמילה המדוברת יש הרבה יותר השפעה מאשר למילה הכתובה, וכל תנועה פוליטית גדולה חייבת את צמיחתה לנואמים גדולים ולא לכותבים גדולים, בכל זאת לדברים כתובים יש חשיבות בהצגת דוקטרינה מסודרת.

היטלר מקדיש את הכרך הראשון, מבין השניים, לזכר שישה עשר חברי מפלגתו שנפלו בפוטש.

(הפוטש היה ניסיון הפיכה כושל של היטלר נגד השלטון המרכזי בגרמניה, בשנת 1923, שבו ניסה יחד עם גורמים לאומניים נוספים, להשתלט על מינכן, בירת מדינת בוואריה, ולאחר מכן על גרמניה כולה כפי שעשה שנה לפני כן בניטו מוסוליני באיטליה ב"מצעד על רומא". הפוטש כשל והיטלר נשפט לחמש שנות מאסר אך בפועל ריצה רק תשעה חודשים. למרות הכישלון הצורב הפוטש העלה את היטלר למעמד של דמות מרכזית בפוליטיקה הגרמנית והוא הגיע למסקנה חשובה שאת השלטון בגרמניה יש לכבוש רק באמצעים דמוקרטיים. הסיבות לפוטש: ב-1923 הצרפתים כבשו את חבל הרוהר, עקב אי יכולתה של גרמניה לשלם פיצויים בהתאם לחוזה ורסאי, במטרה לגבות את החובות תוך ניצול מרבציי הפחם העשירים של החבל - מהלך שהיה הכוח המניע שעמד מאחורי האצת ההיפר-אינפלציה בגרמניה. בספטמבר 1923 הודיעה ממשלת גרמניה על חידוש תשלום פיצויי המלחמה ועל הפסקת פעולות ההתנגדות בחבל הרוהר. הודעה זו גרמה לזעם רב בחוגים לאומניים, שהיו חזקים במיוחד בבוואריה והיה חשש שבוואריה תפרוש מגרמניה. המושג "הפוטש במרתף הבירה" הופיע מאוחר יותר ואינו מוזכר, מטבע הדברים, ב-*Mein Kampf* מאחר של"פוטש" יש משמעות שלילית. המושג בצורתו זו נפוץ בשפה האנגלית ואילו בגרמנית נקרא *Hitlerputsch* (הפוטש של היטלר) – המחר).

צוק העיתים - מתוך ההקדמה של המתרגם James Murphy

היטלר כתב את הכרך הראשון לאחר שנכלא בבית כלא בבוואריה. כיצד הגיע לשם ומדוע? התשובה לשאלה זו חשובה מאחר שהספר דן בנסיבות אלה שדרבנו אותו לכתוב בהשפעת סערת רגשות עזה שטלטלה אותו עקב אירועי התקופה. הבנת אירועים אלה חיונית כדי לשפוט נכונה את הספר.

גרמניה הגיעה לשפל הגדול ביותר בתולדותיה כשהצרפתים כבשו ב-1923 את חבל הרוהר, עתיר הפחם מידי גרמניה, וכן מספר ערים נוספות בארץ הריין - בדומה לנפוליון שכבש את ממלכת גרמניה (הקיסרות הרומית הקדושה) ב-1806. אין זה מקרה שהיטלר הגדיר את צרפת כגדולת אויביה של גרמניה.

באותו הזמן נעשה ניסיון בבוואריה לפרוש מגרמניה ולייסד ממלכה קתולית בחסות צרפת - כמו שנפוליון עשה מאה שנים קודם. מאחר שהתוכניות קרמו עור וגידים והפורשים היו על סף הכרזת הפרישה מגרמניה, היטלר ניסה למנוע זאת בעזרת פלוגות הסער שלו מה שהביאו לכלא. מאז הכיבוש של נפוליון החלום של גרמנים רבים, כולל ביסמרק, היה לאחד מחדש את גרמניה ואוסטריה ולקרוע אותה מבית הבסבורג (אוסטריה-הונגריה). חשש סביר היה שאם פרישת בוואריה מגרמניה תתממש אז לא מן הנמנע שייוצר גוש קתולי משותף של בוואריה ואוסטריה, שיהיה תחת השפעה צרפתית, וזה יהיה למעשה סופה של גרמניה.

(במאה השנים שלפני ה"פוטש במרתף הבירה" מספר אירועים היסטוריים טראומטיים, שהיטלר מזכיר ב-*Mein Kampf*, השאירו אותותיהם בקרב גרמנים רבים. כיבוש ממלכת גרמניה ב-1806 על ידי נפוליון שם קץ לקיסרות הרומית הקדושה בת אלף השנים. במלחמת צרפת-גרמניה (פרוסיה) של 1870-71 הצרפתים נחלו תבוסה מוחצת וכתוצאה הושלם תהליך איחודה של גרמניה בראשות אוטו פון ביסמרק. צרפת המובסת נאלצה להעביר לגרמניה את מחוז אלזס-לורן ולשלם פיצויים כבדים. המלחמה גרמה למרירות ולאיבה בין גרמניה לצרפת במיוחד בגלל שטחי המריבה של אלזס-לורן מה שהיווה את אחת הסיבות העיקריות לפריצת מלחמת העולם הראשונה ב-1914. בנובמבר 1918 גרמניה חתמה על הסכם כניעה מה שבעיני גרמנים רבים נתפס כ" תקיעת הסכין בגב" על ידי "פושעי נובמבר" שחתמו על ההסכם בקרון רכבת ליד פריז. ב-1919 נחתם חוזה וורסאי המשפיל שבמסגרתו נדרשה גרמניה לשלם פיצויים כבדים למדינות ההסכמה המנצחות ואלזס-לורן הוחזרה לצרפת. ב-1923 נכבש חבל הרוהר בידי צרפת והתעורר החשש שבוואריה תפרוש מגרמניה ומכאן הדרך ל"פוטש במרתף הבירה" הייתה קצרה (ראה למעלה) - המחבר.)

בית ההורים

היטלר ראה אך כסמלית את העובדה שנולד בעיירת גבול שבין אוסטריה לגרמניה – שתי מדינות גרמניות שהוא ראה כהכרחי להביא לאיחודן מחדש תחת דגל אחד.

בתור תלמיד בית ספר התעניין במיוחד בגיאוגרפיה והיסטוריה. התמיהה אותו העובדה שבמלחמת גרמניה-צרפת מ-1870-71 לא כל הגרמנים לקחו חלק ובמיוחד הטרידה אותו השאלה: מדוע אוסטריה לא לקחה חלק במלחמה זו לצד גרמניה?

נושאים צבאיים הם אלה שעניינו את היטלר הצעיר יותר מכל.

לדעת היטלר, אוסטריה (כחלק מאוסטריה-הונגריה) לא היתה מדינה גרמנית מאחר שהגרמנים האוסטרים היו צריכים לנהל מאבק יומיומי כדי לשמר את בתי הספר שלהם ושפתם. החוגים הלאומיים באוסטריה ניהלו את עיקר המאבק בבתי הספר כדי לכבוש את נפשות הילדים שסירבו לשיר שירים לא גרמניים, העריצו גיבורים גרמניים, ענדו סמלים גרמניים וקיבלו בחדווה את העונש הכרוך בכך. היטלר, בתור תלמיד בית ספר, השתתף במאבקים אלה תוך ענידת פרחי דרדר כחול (cornflower), סמל גרמני, ולבישת בגדים בצבעי הדגל הגרמני – שחור-אדום-זהב. הילדים ברכו אחד את השני עם *Heil!* (ברכת שלום) ושרו במקום את ההמנון האוסטרו-הונגרי את ההמנון הגרמני *Deutschland über alles* (גרמניה מעל הכל) ובפעם הראשונה הבין את ההבדל בין נאמנות לכתר (האוסטרו-הונגרי) לבין לאומיות. בתקופה זו היטלר נהיה לאומני. יותר ויותר שנא את המדינה שכה פגעה בגרמנים ובגרמניות תוך העדפת לאומים אחרים ובראשם הצ'כים. הוא הגיע למסקנה שפירוק האימפריה האוסטרו-הונגרית היא תנאי הכרחי להגנה על גרמניה (על מנת להביא לאיחוד של אוסטריה עם גרמניה במטרה לחזק את האלמנט הגרמני באירופה - המחבר).

היטלר ביכה על כך שלא לכל הגרמנים היה את המזל הטוב להשתייך לאימפריה של ביסמרק (הרייך השני).

בתקופה זו הוא החל לצפות באופרות של ווגנר שכבשו את נשמתו.

בתור ילד רצה להיות צייר אבל כעבור זמן נמשך לארכיטקטורה משום שחשב שזה שלב נוסף בהתפתחות כשרון הציור שלו (היטלר לא התקבל לאקדמיה לציור - המחבר).

בהקשר זה יש לציין שיחסיו עם אביו, בגיל ההתבגרות, היו מתוחים משום שאדולף הצעיר רצה להיות צייר אך לאביו היו תוכניות אחרות לגביו ושלח אותו לבית ספר תיכון בתקווה שיהיה ברבות הימים עובד מדינה כמוהו. היטלר עשה

הכל על מנת להיכשל בלימודים בתקווה שזה מה שישכנע את אביו שהוא לומד בבית הספר הלא נכון.

רצה הגורל ושני הוריו נפטרו ובגיל צעיר (18) עזב היטלר לוינה כדי לשפר את מצבו הכלכלי ולחפש את עתידו אך לא בתור פקיד ממשלתי כמו שהיה אביו.

ימי וינה – תקופת ההתמחות

(תפיסת עולמו של היטלר, כפי שבאה לידי ביטוי בספרו, עוצבה בימי חמש שנות שהותו בווינה (1908-1912) שהיתה הבירה של האימפריה האוסטרו-הונגרית הרב לאומית - המחבר.)

הנחת היסוד של היטלר הייתה שהלאום הוא המצע הטבעי להתפתחות התרבותית של האדם והרס הלאום יביא עליו כליה. תרבות קוסמופוליטית רב-תרבותית באופן מובנה תהיה דלה ושטחית, ותתרכז במספר מצומצם של ערכים אוניברסאליים שמקרוב באו, ותהיה נעדרת את כל האלמנטים התרבותיים והלאומיים העמוקים כמו שפה, אומנות, פולקלור, אגדות עם, דת, היסטוריה, וכו'.

(מושג מאוד חשוב אצל היטלר הוא ה-Volk (לאום, עם או גזע) הכולל את כל העמים דוברי הגרמנית, מושג העומד בניגוד לתפיסה הסוציאליסטית שחילקה את האוכלוסייה למעמדות - המחבר.)

לאור העיון בנעשה באימפריה הרב לאומית שבה חי המסקנה המידית הייתה שהאידיאולוגיה הסוציאל דמוקרטית (מרקסיזם) השלטת בהיותה אידיאולוגיה על לאומית קוסמופוליטית היא הגורם הראשי בהרס הגרמניות באימפריה מאחר שיצרה, באופן טבעי, העדפה ללאומים שונים כמו הצ'כים מאחר שהגרמנים היו מיעוט.

(הסוציאל דמוקרטים אמצו את שמם באופן מטעה כדי לקרוץ לגורמים דמוקרטיים מתונים כשלמעשה מדובר היה במפלגה מרכזיסטית דוגמטית – המחבר.)

אין ערך למדינה שבה הנאמנות נתונה לשושלת - כמו זו ההבסבורגית ששלטה באימפריה האוסטרו-הונגרית - ולא ללאום.

היטלר מציג עצמו כתומך נלהב בזכויות עובדים אך לא על חשבון הלאומיות הגרמנית. הוא מאשים את הבורגנות הגרמנית (מעמד הביניים) בתרומתה לעליית הסוציאל-דמוקרטיה בהתעלמה מהצורך להעניק זכויות סוציאליות לעובדים מה שהביא לנהירה המונית לזרועות הסוציאליסטים.

(מכאן ברור מדוע היטלר קרא למפלגה הנאצית שהקים "מפלגת הפועלים הגרמנית הלאומית-סוציאליסטית" - המחבר.)

בהתבסס על טינתו הרבה לסוציאל-דמוקרטים הוא פיתח שנהא יוקדת ליהודים בהיותם מראשי מפלגה זו וממפיציה הראשיים של האידיאולוגיה ההרסנית שלה במיוחד בעיתונות הוינאית.

לפי דבריו, הוא לא נשא עמו שום דעות קדומות נגד היהודים לפני ימי וינה, ולמעשה בעיר הולדתו הוא לא פגש ביהודי מעולם. בימי וינה הוא התחיל לתהות האם היהודים הם גרמנים בעלי דת שונה (כמו שהיו גרמנים קתולים וגרמנים פרוטסטנטים) או שמה הם לא גרמנים כלל גם בגלל הלבוש השונה של היהודים החרדים.

בסופו של עניין היטלר מתוודה שעקב מה שראו עיניו בוינה הוא לא מתבייש להודות שנהפך לאנטישמי מושבע.

היטלר צפה בישיבות פרלמנט רבות בוינה והגיע למסקנה שהשיטה הפרלמנטרית לא מתפקדת משום שקשה להגיע להכרעות מאחר שגורמים רבים מושכים לכיוונים שונים עקב ההרכב הרב לאומי של הנציגים וגם מסיבות אינטרסנטיות. מסקנתו היא שהשיטה הרצויה צריכה לאפשר תפקוד של מנהיג סמכותי שיוכל לקבל הכרעות. הוא מדבר על מנהיג דמוקרטי ולא מאמין במשטר דיקטטורי ואפילו מרחיק לכת ומגדיר עצמו כדמוקרט מושבע (אם זה לא היה עצוב, זה היה מצחיק - המחבר).

לאור מה שראו עיניו בפרלמנט ובפוליטיקה באוסטריה היטלר מגיע למסקנה שמנהיג צריך להיות איתן בדעתו ולא לשנותה על פי אינטרסים זמניים. את השקפת עולמו (*Weltanschauung*) המנהיג צריך לעצב תוך עיון ממושך במציאות וברגע שיצק את תפיסת עולמו היא צריכה ללוותו עד סוף דרכו הפוליטית. לדעת היטלר, רוב הפוליטיקאים של זמנו מושחתים וחסרי עקרונות מנחים.

(היטלר משתמש רבות במושג *Weltanschauung* שפירושו "תפיסת עולם" אך בגרמנית הכוונה היא למערכת שלמה של ערכים הכוללת ערכים אנושיים, תרבותיים, דתיים, פוליטיים, כלכליים וכו'. למעשה מדובר במערכת ערכים טוטליטרית שעניינה הקיום האנושי בכללותו. דוגמה לתפיסות חובקות עולם כאלה ניתן לראות בדתות הגדולות, בסוציאליזם וגם בנציונל-סוציאליזם של היטלר. המושג *Weltanschauung* מופיע 82 פעם ב- *Mein Kampf* - המחבר.)

היטלר מנתח באזמל מנתחים את סוד כישלונה של המפלגה הפאן-גרמנית האוסטרית, שדגלה ברעיונות לאומיים דומים לשלו, ומגיע למסקנה שכישלונה

נבע מכך שמנהיגי המפלגה לא הבינו את החשיבות של יצירת הקשר הבלתי אמצעי עם ההמונים באמצעות נאומי חוצות ולא נאומים חסרי ערך בפרלמנט שממילא לא משפיעים על אף אחד. היטלר מבין את החשיבות של ההפעלה הישירה של ההמונים לצורך הבאתם לקלפי עם פתק ההצבעה הנכון.

היטלר עומד על חשיבות הנאום בפני ההמונים בניגוד לחומר הכתוב. לדעתו הנאום מאפשר לנואם לחוש את הקהל ולהתאים עצמו בהתאם. אם הדברים לא הובנו כהלכה הנואם יכול לחזור עליהם באיטיות. אם עדיין הנואם מבחין בהתנגדות לרעיונותיו הוא יכול להמשיך לחזור שוב ושוב על טיעונו עד שיחוש שהקהל איתו. על התנגדות עניינית ניתן להתגבר ביתר קלות, בעזרת חזרות על הדברים, אבל על התנגדות רגשית קשה יותר להתגבר ורק נאום פנים אל פנים יכול לעשות את זה - מה שחומר כתוב לא יכול להניב. צריך לקחת בחשבון שלרוב הציבור אין סבלנות לקרוא מאמרים כתובים. רק נאום מנוסה יכול גם לכתוב דברים שישפיעו. החומר הכתוב של המרכזיסטים, ובמיוחד עיתונים, הצליח שכן נואמי רחוב ותועמלנים מסיתים הכינו כבר את הקרקע. שום מהפכה לא התחילה בדברים כתובים ופילוסופיה, לא המהפכה הצרפתית ולא זו הרוסית שהונעו על ידי נואמי רחוב.

יש חשיבות לנאומים בפני ההמונים שכן ההמון נותן הרגשת ביטחון למאזין וגורר אותו אל תוך חיקו החמים של הרוב - אם כולם חושבים ככה אז זה כנראה נכון.

יש נואמים מעטים היכולים לדבר ביעילות בפני אנשים פשוטים היום, ומחר באותה יעילות בפני פרופסורים וסטודנטים באוניברסיטה. אבל הנואם הגדול באמת הוא זה היכול לנאום בו זמנית בפני קהל משולב של פשוטי עם ואינטלקטואלים ולהלהיב את שתי הקבוצות באותו הנושא.

את רוב ביקורתו היטלר מכוון לעבר השלטון בווינה אך גם את גרמניה הוא לא פוטר בכלום ותוקף את מערכת החינוך הגרמנית, שהייתה תחת שלטון סוציאליסטי מאז 1918, בשימה דגש על ערכים אוניברסליים כמו דמוקרטיה וסמכות המדינה ופחות דגש על ערכים לאומיים שהם צריכים להיות בסדר העדיפות הראשון.

היטלר לא חוסך את שבט לשונו גם מהגורמים הדתיים באומרו ששתי הכנסיות הנוצריות, זו הפרוטסטנטית וזו הקתולית, במקום להילחם נגד אלו שפוגעים בגזע הארי מעדיפות להילחם זו בזו. למרות שהתפיסה הפרוטסטנטית יותר אוהדת את הרעיונות הלאומיים הגרמנים הרי גם כנסיה זו נכשלת כשהיא צריכה לצאת למאבק נגד היהודים מאחר שהיא סובלת מקיבעון מחשבתי ביחסה אליהם ולא מסוגלת להסתגל למציאות המשתנה.

התקופה המכוננת של אדולף היטלר הייתה ללא ספק ימי וינה שאותם הוא מכנה "תקופת ההתמחות".

בתחום האישי היטלר חי בוינה חיי עוני והתפרנס ממכירת ציורים אך הוא מודה על כך שהושלך אל תוך עולם של עוני ועליבות מאחר שכך יצא לו להכיר את האנשים שהיה אמור להילחם עבורם מאוחר יותר.

עיקר מסקנותיו מתקופה זו הן שלמדינה האוסטרו-הונגרית, הדו ראשית, אין שום סיכוי לשרוד ובטח שלא לגרעין הגרמני שבתוכה. כל זאת מאחר שהגורמים הדתיים, כמו הכנסייה הקתולית, מפעילים יותר שיקולים דתיים מאשר גרמניים והמפלגות הרלבנטיות כמו המפלגה הפאן-גרמנית, שזיהתה היטב את שורשי הבעיה (יהודים, סוציאליסטים), דרכי פעולתה לא יעילות בהתרכזה בפעילות פרלמנטרית עקרה והזנחת ההמונים.

מפלגה שמעוניינת לתקוף ביעילות יריב פוליטי ואת האידיאולוגיה שלו צריכה להציע אידיאולוגיה חלופית, במקרה זה לסוציאל-דמוקרטיה, מה שהמפלגה הפאן-גרמנית לא ידעה לעשות.

לעומת זאת המפלגה הנוצרית-סוציאליסטית האוסטרית אמנם ידעה לפנות להמונים באמצעות הסוציאליזם אך לא שמה בראש מעיניה עקרונות לאומיים.

היטלר מגיע למסקנה שיש צורך בהקמת מפלגה לאומית גרמנית אמיתית שתהיה נקייה מהחסרונות של המפלגות הקיימות. על מנת שהמיעוט הגרמני באימפריה ההבסבורגית ישרוד יש צורך באיחוד עם גרמניה שמבחינת היטלר זה יהיה הגשמת חלום שכן ידורו בכפיפה אחת ארץ הולדתו (אוסטריה) ומולדתו התרבותית גרמניה. את העקרונות להקמת המפלגה העתידית שלו הוא למד ברחובות וינה.

היטלר מגיע למסקנה שהמקום הטבעי בשבילו לחיות זו גרמניה שרק שם הוא יוכל להרגיש כמו גרמני.

מרחב מחייה

היטלר הגיע למינכן ב-1912 מתוך אכזבה מהנעשה באימפריה ההבסבורגית הדו-ראשית, כפי שהוא קרא לה. בפעם הראשונה בחייו הרגיש כמו גרמני לכל דבר גם מאחר שהניב הגרמני המדובר במינכן היה הרבה יותר קרוב לזה של כפר הולדתו שבאוסטריה מאשר לזה הנהוג בוינה.

במינכן היטלר החל לחשוב על עתיד העם (Volk) הגרמני בכללותו והגיע למסקנה שעקב הריבוי הטבעי הגדול יהיה צורך במרחב מחייה

(Lebensraum) שיספק את צורכי האוכלוסייה ההולכת וגדלה ויאפשר ישוב גרמנים באזורים חדשים.

(מרחב מחיה (Lebensraum) הוא מרכיב חשוב באידיאולוגיה הנאצית ואחד מהעקרונות הפוליטיים המרכזיים שהובילו את אדולף היטלר לכיבושים במזרח אירופה – המחבר).

היטלר שולל מספר פתרונות פציפיסטיים לבעיית מרחב המחיה תוך שימוש באלמנטים דרוויניסטיים שרווחו בתקופתו (דרוויין ו"מוצא המינים" לא מוזכרים כלל ב-*Mein Kampf* - המחבר).

היטלר שולל את הפתרון הרווח של הגבלת הילודה שכן לפי תפיסתו הדרוויניסטית זו היא למעשה התערבות במעשה המרכבה של הטבע מה שימנע את "הישרדות הכשירים ביותר" שכן מלחמת קיום טבעית תביא בהכרח להקטנת האוכלוסייה, ומאחר שרק "הכשירים" ישרדו זה יביא להשבחת הגזע.

היטלר לא מאמין בפתרונות מדעיים שיביאו לפריצות דרך בתחום החקלאות ויספקו את צורכי האוכלוסייה ההולכת וגדלה מאחר שלדעתו ההתפתחות המדעית מוגבלת ואינה אין-סופית.

גם רכישת מושבות מחוץ לאירופה זה לא רעיון בר קיימא שכן אזורים נידחים לא מתאימים לישוב גרמנים וכן מהסיבה שזה יכול לעורר מלחמה עם אנגליה שהיטלר מאוד לא רצה בכך.

פתרון פציפיסטי נוסף, שהיה פופולארי בגרמניה של ימיו, היה כיבוש העולם באופן כלכלי, תעשייתי ומסחרי. גם רעיון זה היטלר פוסל על הסף שכן זה יכול להביא להתנגשות בלתי נמנעת עם אנגליה וכן שהדוגמה האנגלית מוכיחה שלא קיים פתרון כזה בדרכי שלום, כמו שהמציעים טוענים, אלא רק בדרכים אלימות כפי שאנגליה נהגה כשפילסה דרכה בכוח החרב בדרכה לכיבושים מסחריים ברחבי העולם ולשליטה על מושבות (צחוק הגורל שאחרי מלחמת העולם השנייה הגרמנים והיפנים השתלטו על העולם באמצעים כלכליים - המחבר).

לאחר בחינת כל האופציות הקיימות היטלר מגיע למסקנה שמרחב מחיה גרמני יתכן רק באירופה ובמזרחה שכן רק שם קיימים מרחבים גדולים של אדמה פורייה ומחצבים, כמו ברוסיה ואוקראינה, ורק שם יהיה ניתן ליישב את המוני הגרמנים שיפלטו עקב הצפיפות בגרמניה.

היטלר מבין שמטרה זו תושג רק בכיבוש אלים של המזרח ולשם כך הגרמנים יצטרכו להתנער מהפציפיזם המזיק שדבק בהם ובמיוחד המוני העם הגרמני אשר צייתנותם וכניעותם תואמת לחסך שלהם באינטליגנציה, כדבריו.

היטלר רואה באנגלים בני ברית לשם השגת מטרותיו שכן לטעמו גם הם מבינים שאין לגרמנים שום אלטרנטיבה אחרת אלא להתרחב מזרחה ובתמורה הוא מציע להגיע עמם להסדר שלפיו גרמניה תמנע מפגיעה באינטרסים אנגליים ברחבי העולם ועל מנת להוכיח את כוונותיה הטובות הוא מציע שגרמניה תמנע מבניית צי גדול.

גרמניה אינה מעצמה מאחר שהיא חסרת עורף גיאוגרפי בניגוד לשאר המעצמות כמו ארצות הברית, בריטניה, רוסיה וסין. עורף זה נחוץ כדי להבטיח את קיומו של העם הגרמני לא רק מבחינה כלכלית - חקלאות ואספקת מחצבים - אלא גם מבחינה צבאית.

היטלר טוען שכדי שגרמניה תוכל למלא אחר יעודה ככוח המבשר של התרבות האנושית וכדי להבטיח את קיומו של העם הגרמני הרי זה צריך יותר שטח כדי שהפרופורציות בין אוכלוסיה ושטח, גם אם לא יגיעו לאלה של בריטניה וארצות הברית, יספקו עורף כלכלי וצבאי איתן. אם זה לא יקרה, גרמניה לא רק שלא תהיה מעצמה אלא גם תפסיק להתקיים מאחר שעמים אחרים ישעבדו אותה.

היטלר מתנגד לגבולות 1914 מאחר שלטעמו זה מעט מדי וחבל לשפוך דם גרמני רב על הישג חסר משמעות מה שעלול לספק חלק מהגרמנים ולאחרים זה יוציא מהמפרשים את הרצון להיאבק למען מרחב מחייה אמיתי שמתאים לצורכי גרמניה.

רוסיה נהנתה רבות מכישוריהם הארגוניים של אלמנטים גרמניים בהנהגה הרוסית ולכן רוסיה שגשגה אבל משהגיעו הבולשביקים הם דחקו הצידה את האלמנטים הגרמניים ואת מקומם תפסו היהודים ולכן רוסיה המזוהמת גזעית לא מתאימה לשמש כבעלת ברית ראויה לגרמניה הארית ומאחר שהיא נמצאת בשלבי התפוררות, היא ומדינות החסות שלה במזרח מתאימות לשמש כמרחב המחיה של הגרמנים.

רוסיה היא דוגמה לכך שגזע נחות יכול ליהנות מקיומם של אלמנטים גרמנים יותר מפותחים, מבחינה גזעית, בקרבו.

(מדובר בגרמנים-בלטים שהם גרמנים אתניים שהתיישבו באסטוניה ובלטביה ואחרי כיבושן על ידי האימפריה הרוסית, בתחילת המאה ה-18, גרמנים-בלטים תרמו רבות לקידום המדע והתרבות של רוסיה - המחבר.)

אומה זוכה באדמתה בגלל עוצמתה ככובש וחולשת הנכבש ורק זכות הכוח מקנה קניין על אדמה. שום כוח עליון לא הבטיח אדמה לשום אומה וגם לא לאומה הגרמנית. אם אומה מחזיקה באדמות, בשום מקום לא כתוב שזה נצחי. לכן העם הגרמני יצטרך להרחיב את מרחב המחיה בכוח החרב.

מלחמת העולם (הראשונה)

(היטלר קורא בדרך כלל למלחמת העולם הראשונה "המלחמה", "המלחמה הגדולה" או "מלחמת העולם" מאחר שבזמן כתיבת הספר מלחמת העולם השנייה עוד לא הגיע זמנה - המחבר.)

בימי מלחמת העולם, שבמסגרתה היטלר גויס לצבא ואף נפצע, הוא למד את חשיבות התעמולה ומגיע למסקנה שתעמולה יעילה שמטרתה לכבוש את ההמונים, שתפיסתם מוגבלת, צריכה להיות בנויה על תוכן מוגבל וסימאות קצרות וקליטות החוזרות על עצמן. אך מצד שני הוא מבין שתעמולה שמבוססת על שקרים גמורים סופה להיכשל ולהשיג את ההיפך. לדוגמה הוא מביא את התעמולה הגרמנית שציירה את חיילי מדינות ההסכמה כחסרי יכולת ומוטיבציה מה שלבסוף הוכח כלא נכון כשהחייל הגרמני פגש בשדה הקרב את זה האנגלי, מה שגרם לדמורליזציה בצבא הגרמני. מאידך גיסא, תעמולה אפקטיבית חייבת להיות לא אובייקטיבית ותומכת באופן עקבי בצד הנכון ומבוססת על חלקי אמיתות ובשום פנים ואופן לא על שקרים גמורים.

היטלר מאשים את היהודים והסוציאליסטים בנטיעת האמונה השקרית שאסונה של גרמניה נבע במלחמה מהכישלון הצבאי ולא היא, לדעתו, רפיון העורף והקשר שקשרו היהודים והסוציאליסטים הם אלה שהובילו למפלה הצבאית – והם היו עיקר הבעיה של גרמניה. את זה השיגו המלעיזים בהפיצם שקרים גדולים שההמונים נוטים לאמץ מאחר שכל אדם מן הישוב משקר שקרים קטנים מדי פעם, כדי לעגל פינות, אך בדרך כלל האדם הקטן נמנע מלהשתמש בשקרים גדולים מאחר שהוא מתבייש להשתמש בשכאלה כי איש לא יאמין לגוזמאות מרחיקות לכת. לכן לדעת היטלר תעמולה שמתבססת על שקרים גדולים אפקטיבית מאחר שההמונים לא מעלים בדעתם שמדובר בשקר גדול, גם אם הוא נראה כזה, מאחר שהם עצמם נמנעים מלהשתמש בהם וחושבים שאחרים ינהגו כמותם. גם אם יוכיחו להם, שחור על גבי לבן, שאכן מדובר בשקר גדול ההמונים יטו להאמין שההוכחה עצמה לא נכונה והשקר הגדול הוא למעשה האמת. לעומת זאת קל להפריך שקר קטן מאחר שההמונים בעצמם משתמשים בהם בחיי היום יום ולכן זה רק הגיוני מבחינתם שגם אחרים יעשו כך.

(לכאורה סתירה בין שתי הפסקאות האחרונות. אך הפסקה הראשונה עניינה שקר גמור שבמוקדם או במאוחר יעמוד מול האמת העירומה, כמו יכולתם של החיילים האנגלים בשדה הקרב, ואילו הפסקה השנייה מדברת על שקרים ערטילאיים שיהיה קשה להפריכם מאחר שהם יותר בגדר ספקולציה כמו הסיבות לתבוסת גרמניה במלחמה - המחבר.)

כשהיטלר מנתח את התבוסה הגרמנית במלחמה הוא מצביע על הקונוניה (תקיעת הסכין בגב) שאורגנה על ידי הסוציאל-דמוקרטים והיהודים ביזמם שביתה במפעלי התחמושת הגרמניים והחלשת עמידות העורף במלחמה באמצעות תעמולה תבוסתנית הטוענת שהמלחמה לא משרתת את מטרות העם הגרמני בתואנה שעדיף פתרון הסכסוך בדרכי שלום. למרות שמצבו של הצבא הגרמני בחזית היה טוב ולא היה הכרח צבאי להיכנע למדינות ההסכמה, כמו שזה קרה בהפתעה גמורה, מה שהכניס את היטלר וגרמנים רבים לסערת רגשות עזה.

"תקיעת הסכין בגב" היא תיאוריית קשר שרווחה ברפובליקת ויימאר ובגרמניה הנאצית, ולפיה התבוסה הגרמנית במלחמת העולם הראשונה נגרמה כתוצאה מבגידתם ו"תקיעת סכין בגב האומה" של היהודים, המרקסיסטים, הבונים החופשיים וגורמים נוספים שפעלו בגרמניה. מקור האגדה הוא במפקדי הצבא הגרמני בזמן המלחמה, הינדנבורג ולודנדורף, מאחר שלצבא הגרמני היה קושי להודות בתבוסה ולכן חיפשו שער לעזאזל להטיל את האשמה וגורמי שמאל ויהודים היו קורבן נוח. ב-*Mein Kampf* לא מופיעה המושג "תקיעת הסכין בגב" ובמקום זאת היטלר משתמש במושגים: קונוניה, קשר, מזימה וכו' - המחבר.)

היטלר לא חוסך את שבט לשונו מהבורגנות (המעמד הבינוני) שלדעתו גם היא אשמה בתבוסתנות עקב רעיונות פציפיסטיים שחדרו לתוכה.

היטלר מאשים את הסוציאל-דמוקרטים בהתפרצות המרד בצי הגרמני שהיה אחד הגורמים המרכזיים שהובילו לתבוסה הלא מתבקשת במלחמה, פירוק הקיסרות, הדחת הקיסר והקמת רפובליקת ויימאר הסוציאליסטית.

(מרד המלחים הגרמנים בקיל התחיל סמוך לסוף מלחמת העולם הראשונה, עקב מצבה הקשה של גרמניה במלחמה. המרד התפשט ברחבי גרמניה והיה חוליה בשרשרת המאורעות שהובילו בסופו של דבר למהפכה אשר שמה קץ למשטר הקיסרי, בישרו את כניעת גרמניה והקמת רפובליקת ויימאר - המחבר.)

חוזה ברסט-ליטובסק, שהביא הישגים רבים לגרמניה מול רוסיה, חצי שנה לפני תום המלחמה, נתפס בחלקים גדולים של הציבור הגרמני כמעשה נפשע ותוקפנות מצד גרמניה כלפי השלום העולמי בגלל השפעות מרכזיסטיות על חלקים נרחבים מדעת הקהל.

לעומת זאת הסכם וורסאי המשפיל ניתפס בעיני חוגים סוציאליסטיים בגרמניה כעונש ראוי לגרמניה על חוזה ברסט-ליטובסק. רבים בציבור הגרמני הצדיקו את הסכמי וורסאי והתנגדו להעברת ביקורת עליו.

(חוזה ברסט-ליטובסק היה חוזה שלום שנחתם ב-1918, כחצי שנה לפני תום המלחמה, בין רוסיה למעצמות המרכז וסיים את מעורבותה של רוסיה במלחמת העולם הראשונה. חוזה זה, שהיה ניצחון גדול לגרמניה, הביא לעצמאות לטביה, ליטא, פולין, אוקראינה, אסטוניה ופינלנד וכן תשלום פיצויים מצד רוסיה למעצמות המרכז. ניתן לראות כאן חיזוק מה לתומכים בתיאוריית הקשר של "תקיעת הסכין בגב" שכן עולה מחוזה זה שלפחות הרוסים העריכו שמצבה של גרמניה, כחצי שנה לפני תום המלחמה, היה טוב למדי. יש לקחת בחשבון שחצי שנה זה הרבה זמן ודברים יכולים להשתנות – המחר).

לאחר המלחמה היטלר, בתור חייל, נשלח לסדרת הרצאות שמטרתן עקירת ההשפעה המרכסיסטית מתוך הצבא. בהרצאות אלו הוא מגיע למסקנה שמטרת המרכסיזם להרוס את הכלכלות הלאומיות ולהכפיף אותן להון הבינלאומי שבשליטת היהודים.

במסגרת הרצאות אלו מתגלה לראשונה הכושר הרטורי המפותח שאפיין את היטלר במשך כל הקריירה שלו.

עם תום המלחמה, היטלר החל להכין עצמו לקריירה פוליטית, בחברת חברים קרובים, והקמת תנועה שתהיה יותר מסתם מפלגה פוליטית במטרה להילחם בסוציאל-דמוקרטים שכן, לדעתו, המפלגות הקיימות לא מסוגלות לעשות זאת.

הסיבות להתמוטטות הרייך השני

("הרייך השני" זה שם נוסף לקיסרות הגרמנית מראשית כינונה כמדינת לאום ב-1871, לאחר איחוד גרמניה על ידי ביסמרק, וסופה בהתפטרותו של הקייזר (קיסר) וילהלם השני ב-1918 עם תום מלחמת העולם הראשונה בעקבות תבוסת גרמניה – אז החליפה אותה רפובליקת ויימאר - המחר).

היטלר פוסל את התבוסה בשדה הקרב כגורם שהביא להתמוטטות גרמניה אלא מוצא גורמים עמוקים יותר לכך.

מלבד הסיבות הרגילות המוזכרות למעלה (יהודים, סוציאליסטים) היטלר רואה במחלת העגבת (סיפיליס), שפשטה בציבור, את אחד הגורמים המנוונים של הגזע הגרמני מה שבא לידי ביטוי, לדעתו, בחוסים הרבים בבתי חולים לחולי רוח ולידת ילדים חולים ופגומים מה שמחליש את הגזע. היטלר מאשים את הזנות שפשטה בעם הגרמני כאחראית להפצת מחלת העגבת. לדעתו הזנות מקורה בממוניזציה / יהודיזציה של חיי הנישואין מאחר שחיי נישואין שלא מבוססים על אהבת אמת נותנים לגיטימציה לזנות. על מנת להילחם בזנות הוא מציע נישואין בגיל מוקדם אך זה בלתי אפשרי מאחר שהממשל הגרמני לא פתר את בעיות הדיור שיאפשרו לזוגות צעירים להקים משפחה. למוסד

הנישואין אין ערך כשלעצמו כי אם אמור לשמש ככלי לשימור הגזע. הפתרון המוחלט לבעיית העגבת - לבודד את החולים, שלא ניתנים לריפוי, כדי שלא ימשיכו להדביק אחרים. **(ניצנים ראשונים לרעיון מחנות הריכוז – המחבר.)**

היטלר מאשים את מערכת החינוך הגרמנית, שלפני המלחמה, בניוון שפגע בעם הגרמני והיה אחד מגורמי התבוסה וההשפלה במלחמה. לדעתו, החינוך הגרמני עודד הקניית ידע, ובהצלחה מרובה, אך נכשל בהקניית יכולות מעשיות ועיצוב האישיות כמו חוש האחריות, כוח הרצון ונאמנות ללאום – חינוך לערכים.

האומנות המודרנית, כמו הקוביזם והדאדאיזם, תרמה אף היא לניוון העם הגרמני שכן מדובר באומנות מנוונת תרבות מטבעה. הוא קורא לסוגי אומנות אלו אומנות בולשביקית והסכנה הטמונה בהם שהם מתיימרים תחת דגל החדשנות למחוק את כל ההישגים התרבותיים של העבר. לדעת היטלר תרבות צריכה להתפתח באופן הדרגתי מתוך העבר התרבותי ולא למחוק אותו.

היטלר מבכה על כך שבערים הגרמניות הגדולות אין מספיק מונומנטים מרשימים המייצגים ומסמלים את האתוס של העם הגרמני. **(רמז ליצר הבניה של היטלר.)**

היטלר מונה גורמים נוספים לנפילת הרייך השני ובין היתר שליטת היהודים בעיתונות ובדרכי התעמולה - מה ששלטונות גרמניה לא הבינו. היהודים הפיצו את השקר אודות המיליטריזם הגרמני והטילו את האשמה לכישלון על מפקדי הצבא שהם היו היחידים שנלחמו בשביל גרמניה בעוד שבני בריתם הסוציאליסטים תקעו את הסכין בגב במונעם באמצעות שביתות את האמצעים הדרושים מהצבא הגרמני כדי לנצח.

גם מקומו של הפרלמנט לא נפקד מרשימת הגורמים שהחלישו את גרמניה. הפרלמנט לא תפקד והכל התנהל בין כתליו סביב סחר מכר, בריחה מאחריות, אינטרסים אישיים, נאומים אינסופיים חסרי כל תכלית ותככים.

יחסו של היטלר לדת חיובי מאחר שלדעתו ההמונים, שהם לא פילוסופים מטבעם, זקוקים לה על מנת לנהל חיים מוסריים כדי לשמור על הסדר החברתי. הוא מאשים את שתי הכנסיות הגרמניות המרכזיות, הקתולית והפרוטסטנטית, שהן יוצאות למשימות מיסיונריות באסיה ובאפריקה אך מאבדות את המאמינים מבית ובזה מחלישות את אחד הכוחות המלכדים של החברה הגרמנית. גם כך המיסיונרים הגרמנים לא מצליחים בהפצת הנצרות ולעומת זאת המוחמדדים (אסלאם) מצליח הרבה יותר **(אין חדש תחת השמש - המחבר)**. יחד עם זאת היטלר לא מתלהב מפעילות של מפלגות דתיות בפוליטיקה.

(מעניין שגם קארל מרכס, אבי המרכסיזם השנוא על היטלר, לא מעריך גדול של חוכמת ההמונים באומרו ש"הדת היא סם להמונים". דעה דומה מביעה אף

הרמב"ם, במורה נבוכים, באומרו, שההמונים זקוקים לדת על מנת לשמר את הסדר הציבורי - המחבר.)

כנגד החסרונות של המערכת הגרמנית, שצוינו למעלה, היטלר מציין גורמים חיוביים מאזנים, שלפני המלחמה, כמו המונרכיה שהבטיחה יציבות, תקינות פעילותם של מוסדות השלטון ודמות הקיסר ששימשה כסמל מאחד.

מוסד גרמני נוסף שהיטלר מהלל זה הצבא שעודד את החינוך לנחישות, אחריות, אומץ והקרבה בניגוד גמור לנעשה בפרלמנט. הצבא תרם לאחדות הגרמנית בזה שלא חניך לאחוות עמים אלה לגיבוש ההבנה שיש לסמוך על הלכידות הגרמנית הפנימית.

היטלר מהלל את השירות הציבורי שהיה מאורגן היטב ויעיל הרבה יותר מאשר במדינות אחרות.

על יסודות אלו, מונרכיה, צבא ושירות ציבורי, נבנתה העוצמה הגרמנית שלפני המלחמה שזו בעצם סמכות המדינה.

בנוסף, היטלר משבח את הכלכלה הגרמנית המצליחה שסיפקה עצמאות כלכלית לפני המלחמה.

מדינות רבות סבלו מהחסרונות של גרמניה (יהודים, בולשביקים, פרלמנטים לא מתפקדים וכו') ואפילו במידה גדולה יותר ולמרות זאת מדינות אלו לא התמוטטו בשעת משבר. אם ניקח בחשבון שחסרונות אלו אוזנו על ידי שלושת המוסדות המוצלחים שצוינו לעיל, שלעיתים היו יותר יעילים מאשר אצל עמים אחרים, יש לחפש את שורש הכשלון במקום אחר. היטלר טוען שאת הבעיה יש למצוא בהתעלמות בגרמניה מבעיית הגזע וחשיבותה להתפתחות העמים מאחר שסוד ההצלחה טמון בשימור הגזע ובזה גרמניה כשלה.

תורת הגזע

(בעשרת הפרקים הראשונים החלק הראשון של *Mein Kampf* - מתגלה לנו "אדולף" כלאומן גזעני קטן שרבים כמותו במקומותינו. את עיקר ביקורתו הוא מטיח בסוציאליזם-דמוקרטיים תוך השמעת ביקורת לגיטימית למדי על תפיסת עולמם האוניברסאלית העל-לאומית. הביקורת על היהודים היא יותר פועל יוצא משיתוף הפעולה שלהם עם הסוציאליסטים. האנטישמיות ההיטלרית די שגרתית ובמינונים קטנים יחסית תוך השמעת הקליטאות הרגילות בדבר תאוות הבצע של היהודים ושליטתם בעיתונות ובעולם. עתה, בפרק 11, מתגלה לעינינו "היטלר" (הוא כבר לא אדולף) בהציעו תורת גזע בוטה, פסאודו-מדעית ומופרכת מיסודה, תוך כדי השמעת הערות אנטישמיות משתלחות, ארסיות ודמוניות כלפי היהודים. בפרק זה הבולשביקים יורדים מהבמה ואת מקומם

תופסים באופן בלבדי היהודים כאויבי ומחריבי העם הגרמני והאנושות כולה –
(המחבר.)

תורת הגזע של היטלר מתבססת על העובדה שבעלי חיים בטבע מזדווגים עם בני מינם ששייכים לאותו המין (species) וכל אימת שהם חורגים מנוהג זה, ומזדווגים מחוץ למין, הרי הטבע מתאבד זאת והתוצאה היא שהצאצאים עקרים או בעלי פוריות מוגבלת כשברוב המקרים הצאצאים אף עמידים פחות למחלות וישנה החלשות כללית של הגזע.

מכאן היטלר מפליג ומסיק שגם ההזדווגות בין בני אדם מגזעים שונים היא בניגוד לרצון הטבע והתוצאה תהיה החלשות וניוון הגזע האנושי מבחינה פיסית ומנטאלית ובמיוחד יפגעו הגזעים המפותחים, נושאי התרבות האנושית, מה שימנע את תוכנית העל של הטבע והיא השכלול האבולוציוני של האדם.

(למראית עין זה נשמע אולי הגיוני גם אם לא תקין מבחינה פוליטית, אך היטלר מתעלם, ביודעין או שלא ביודעין, מכך שהאדם, על גזעיו השונים, מסווג לא רק לאותו מין (species) אלא אפילו לאותו תת מין (subspecies) מבחינה טקסונומית (Homo sapiens sapiens) כך שאין על הזדווגות בין בני אדם מגזעים שונים חל אותו הכלל שמדבר על הזדווגות בין בעלי חיים ממינים שונים (לדוגמה: סוס וחמור) שהיטלר שם בבסיס התיאוריה הפסאודו-מדעית שלו. ניסיון החיים המצטבר מורה שבני אדם ממוצא מעורב לא רק שהם לא פחות מוצלחים מבני אדם אחרים, אלא לעיתים קרובות אף יותר. אומנם לא תמיד אפשרי להשליך מכלבים על בני אדם אך כחומר למחשבה אציין שכלבים גזעיים משמרים בקרבם לעיתים קרובות מחלות שונות האופייניות לגזע והם בדרך כלל פחות בריאים מכלבים מעורבים – המחבר.)

התוצר של הזדווגות בין שני מינים לא שווים בהכרח יהיה צאצאים מוחלשים (יותר חלשים מהמין החזק מבין השניים) מה שנמצא בניגוד לשאיפת הטבע לשיפור החיים. לדידו מלחמת ההישרדות היא שמצעידה את התרבות האנושית קדימה. כך למשל עוני הקרקע דוחף את החזקים למציאת פתרונות והתקדמות ואילו את החלשים זה ידרדר לתת-תזונה על כל תוצאותיה. כך זה גם בטבע כשהמאבק להישרדות משאיר מאחור את החלש והזכר החזק תהיה לו הזדמנות יותר גדולה להביא לעולם צאצאים בדמותו מאחר שינצח בקרב על השגת נקבה לצורכי התרבות.

היטלר בונה תילי תילים על היסודות הרעועים של תורתו וטוען באמצעות הוכחות מפוקפקות שכל התרבויות הגדולות של העבר דעכו בגלל זיהום הדם של הגזע.

לדידו, הגזע הארי הוא נושא הדגל של התרבות האנושית ויוצרה. הוא האור באפלה שיאפשר למין האנושי לשלוט ביצוריי הטבע האחרים ואם הגזע הארי יעלם הרי הכל יהפך למדבר שממה אחד גדול.

שיעבוד העמים הנחותים אפשרו לגזע הארי לבנות את התרבות האנושית בהתאם לתנאי הקרקע והאקלים.

מבחינתו הבסיס של התרבות האנושית במיטבה נובע מן המוח היווני (התרבות היוונית הקדומה) והכישורים הטבטוניים (שבטים גרמניים המרכיבים את הגזע הארי). לדעתו היפנים התקדמו לא בגלל שיצרו משהו משלהם אלא בגלל שאמצו את ההתפתחות המדעית הכבירה שמקורה באירופה ובארצות הברית בקרב העמים האריים.

התכונה הכי חשובה של הגזע הארי זו לא היכולת האינטלקטואלית כי אם יכולת ההקרבה העצמית, אפילו של החיים, למען הכלל כי רק בדרך זו ניתן לשמר את התרבות האנושית. הקרבה זו היא תוצאה של אידיאליזם, שהוא תנאי יסודי לצמיחת התרבות האנושית, כשהעבודה הקשה ביחד עם יכולת שכלית משופרת הם הבסיס ליצירת תרבות. שום אינטלקט נעדר אידיאליזם, שהוא יצירתיות פנימית, לא יכול להוביל להישגים תרבותיים מרשימים. אידיאליזם זה מוביל את האדם הארי להכרה אינטואיטיבית לבעוט ברעיונות פציפיסטיים שמנוגדים לטבע והמונעים את התפתחות התרבות האנושית.

מבחינה זו היהודי מציג את הניגוד הגמור לארי. היהודי לא יצר שום דבר מקורי משל עצמו ואת כל היצירתיות המזויפת שלו הוא אימץ בצורה ערמומית משל אחרים מאחר שהוא חסר את הרוח האידיאליסטית ולוקה ברוח ההקרבה למען הכלל. הסולידאריות של הכלל היהודי קיימת רק ברגע של סכנה משותפת אך ברגע שהסכנה חלפה האנוכיות משתלטת על היהודים, כל אחד לנפשו, והם נלחמים באכזריות אחד בשני (נשמע מוכר?)

זו הסיבה שליהודים אין מדינה משלהם מאחר שמדינה דורשת מידה רבה של הקרבה עצמית אידיאליסטית, לא רק בזמן סכנה, ועבודה קשה שהיהודים חסרים - תנאים ההכרחיים ליצירת תרבות. היהודים לא יצרו שום דבר מקורי במוסיקה או בארכיטקטורה והכל נגנב מאחרים. העיתונות שנשלטת בידי היהודים משכנעת, בשטיפות מוח, את הציבור שאכן מדובר ביצירה יהודית מקורית.

היהודי הוא אפילו לא נווד מאחר שלנווד יש חוש מינימאלי לעבודה מה שהביא יותר מאוחר להתפתחות התרבות. היהודי הוא טפיל שניזון מהמצע של אחרים. תופעת ההתפשטות היהודית נושאת אופי טפילי כשהיהודי תמיד מחפש לעצמו שדות מראה חדשים כמושא לטפילותו. היהודי מתפשט כמו חיידק ממאיר.

היהודי הוא ערפד ובמוקדם או מאוחר העמים שארחו אותו ידממו למוות. היהודי חי במדינות שונות שבהן הקים מדינה בתוך מדינה במסווה של קהילה דתית. ברגע שהיהודי מרגיש בטוח במקומו החדש צצה לה הזהות האמיתית - זו של יהודי. **היהודי הוא גדול אומני השקר**, כפי ששופנהאואר אמר (**שופנהאואר האנטישמי אכן אמר זאת**). היהודי מתקבל בברכה כל עוד הוא מצליח לשכנע את המארחים בכזב שהוא בעצם לא אומה נפרדת כי אם רק קהילה דתית (**כמו שיש גרמנים פרוטסטנטים וגרמנים קתולים יש גם גרמנים יהודים - המחבר**).

למעשה היהודי לא מהווה קהילה דתית כי אם מדינה בתוך מדינה במסווה היהודי נטול כל אידיאלים - כל הדתות עוסקות בעולם הבא ואילו היהדות עוסקת רק בחיי היום יום ולראיה התלמוד מהווה אוסף חוקים שעניינם רק חיי היום יום (**מה שלא נכון בעליל שכן בתלמוד העולם הבא מוזכר פעמים רבות, כמו במקורות יהודיים אחרים, וגם ב-"ג עקרונות האמונה של הרמב"ם - המחבר**). היהדות היא אוסף כללים שנועדו להבטיח את טוהר הדם היהודי. היהדות לא עוסקת בעניינים מוסריים כי רק בנושאים הקשורים לממון (**לא נכון בעליל**).

השפה שבה היהודים מדברים לא נועדה כדי לבטא את תפיסת עולמם אלא להסתיר אותה וכשהיהודי מדבר צרפתית מחשבותיו הן יהודיות. זה שיהודים שולטים היטב בשפה הגרמנית לא הופך אותם לגרמנים כי רק הדם יכול להפוך אותם לשכאלה. שימוש בשפה מסוימת לא משנה את האופי הבסיסי של האדם והיהודים נשארו אותו הדבר למרות שדברו שפות שונות.

הפרוטוקולים של זקני ציון הם אמת לאמיתה ואין תמה שהעיתונות שבשליטת היהודים מנסה בכל כוחה להוכיח שפרוטוקולים אלה מזויפים מתוך החשש שהציבור הרחב יבין בדרך הנכונה את הכתוב בהם.

היהודי הוא זה שמיסד את ההלוואה בריבית ואת עושק הכפריים עובדי אדמה. לאחר שהנסיכים, שהיהודי היה קשור אליהם בטבורם, התמוטטו הרבה בגללם, היהודים הם חיפשו כר נרחב חדש לפעילותם בצורת אמנציפציה ויציאה מהגטו והשתלבות גמורה בחברה הגרמנית כדי שיוכלו להשתלט עליה מבפנים.

עקב הרס הרכוש הפרטי ורישוש ההמונים הוכנה הקרקע למלחמת המעמדות והשתלטות ההון הבינלאומי. כבסיס אידיאולוגי מזויף למאבק זה הומצא המרכסיזם, על ידי היהודים, וכתוצאה תנועות הפועלים פעלו תחת שליטה יהודית.

התנועה המרכסיסטית פועלת בשני ראשים כביכול שהם אחד - הרכיב הפוליטי והאיגודים המקצועיים שמגייסים את המוני הפועלים ואת הבסיס הכלכלי שתנועות פוליטיות זקוקות לו. היהודי שמציג עצמו כמוביל המאבק בדיכוי,

באופן טבעי משתלט על האיגודים המקצועיים במטרה להביא להרס הכלכלה הלאומית ולא לשיפור תנאי הפועלים. כדי להשיג את מטרותיו היהודי לא בוחל בשום אמצעי ואין שום עכבות מוסריות בדרכו. הנשק האולטימטיבי של האיגודים המקצועיים זו השביתה הכללית שעובדת בשרותו של היהודי. היהודי שואף לבטל את הדמוקרטיה ובמקומה להשליט את האידיאולוגיה של הדיקטטורה של הפרולטריון ובמסווה זה לשעבד את ההמונים בצורה טירנית. גם הבורגנות (המעמד הבינוני) זוהמה ברעיונות מרכסיסטיים מבלי שתהיה מודעת לכך.

היטלר מגנה את התעמולה של הבונים החופשיים לפציפיזם, שמונעת את השימור העצמי של הגזע, שעד עתה כוונה לאינטליגנציה ושהגיע גם לבורגנות ולהמונים מה שניוון את הלאום.

היטלר מתנגד למיסיונריות הנוצרית שמנסה להביא את בשורת הנצרות לעמים שלא מסוגלים להכיל אותה, כמו שבטי הזולו וההוטנטוטטים, מה שיגרום להכנסת גורמים מנוונים אל תוך התרבות האירופאית.

ברור שהיטלר לא מעריך גדול של ההמונים אך יחד עם זאת מבחינתו הם רוב רובו של ה-Volk (עם, גזע, בגרמנית) והם הכלי שנושא על גבו את הלאום. חשיבות ההמונים נובעת מכך שהוא זקוק לקולותיהם בקלפי, מה שיאפשר לו להשיג את מטרותיו הפוליטיות, וברור שההמונים הם הפלטפורמה להשבת הגזע.

היהודים מזהמים את הדם של האחרים באפשרם לנשים יהודיות להתחתן מדי פעם עם נוצרים רבי השפעה אך הגברים היהודים רק לעיתים רחוקות נשאים לנשים גרמניות וכך הם משמרים את הגזע היהודי ומפיצים אותו שכן הצאצאים של הזוגות המעורבים תמיד מזדהים כיהודים. כדי להקל על חדירתם ועל השתלטותם, היהודים מציגים עצמם כסוכני הקדמה, ליברליזם, זכויות אדם ודמוקרטיה ושכל מענייניהם להיטיב עם המין האנושי. היהודים הם מראשי התומכים בשיטה הדמוקרטית שנועדה לשרת את מטרותיהם באמצעות השיטה הפרלמנטרית, שמאפשרת מניפולציות והשתלטות יהודית וכן מניעת כל מדיניות חוץ שתשקם את עוצמתה הבינלאומית של גרמניה מה שבסופו של דבר הביא לביטול המונרכיה ששמשה כדבק מלכד לעם הגרמני.

שאיפותיה של התנועה הציונית להקים מדינה בפלסטינה הן מזויפות מאחר שזו עוד דרך לרמות את הגוי בעל המחשבה הפשטנית. אין ליהודים שום כוונה להקים מדינה אמיתית כדי לגור בה בפועל אלא מרכז עולמי לנוכלות ורמייה. מאחר שזו תהיה מדינה עצמאית, ששום מדינה אחרת לא תוכל לשלוט בה, היא תהיה מקום מקלט לנוכלים הנמלטים מפני החוק ובאותו זמן תשמש כבית ספר

גבוה להכשרת נוכלים - בו בעת שהיהודים האחרים טוענים בצביעות ללאומיות גרמנית, צרפתית או אנגלית.

היהודי שחור השער שואף לפתות באופן שטני נערות גרמניות, לזהם את דמן ולעקרן מחיק עמן מאחר שהיהודי יודע שיוכל לשעבד רק עמים בעלי דם מזוהם. היהודי לא יוכל לעולם לשעבד עם טהור גזע ודם.

היהודים אשמים בהריגת מיליונים בתקופת המהפכה הבולשביקית ברוסיה.

תבוסתו של העם הגרמני לא הייתה תוצאה של מפלות בשדה הקרב אלא בגלל זיהום הגזע על ידי היהודים. אם עם לא משמר את מה שהטבע נתן לו אז הוא לא ראוי להתקיים.

כל שפל בחיי עם יכול לשמש כקרח קפיצה לשיפור אך זיהום הגזע מנוון את העם לנצח ופוגע בשלמות הנפש של האומה ללא שום יכולת השתקמות.

לעומת המחדלים של הגרמנים רק היהודי נלחם בעקשנות לשימור עצמו. המגן דוד עולה בצורה עקשנית ובו בעת רצון העם הגרמני וכוח החיות שלו דועך.

אפילו בימי פרידריך הגדול (מלך פרוסיה הידוע והאנטישמי) התייחסו ליהודים כזרים ואפילו גתה (מענקי התרבות הגרמנית) התמרמר נגד זה שלא אסרו על נישואין בין יהודים לנוצרים ובטח שגתה לא היה איזה ריאקציונר או מלחך פנכה (גתה אכן אמר זאת).

אומות שלא שומרות על טוהר הגזע או לא מבינות את חשיבות העניין הן כמו אלה שמנסים לאלף כלב פאג לעמוד במטלות של כלב זרזיר מותניים. אנשים לא מבינים שלא את המהירות של הזרזיר ולא את יכולת החיקוי של הפודל ניתן ללמד גזעים אחרים מאחר שאלה הן תכונות מולדות שלא ניתן להקנות בשום צורה. עמים שנכשלים בשימור הגזע גורמים בכך לכיוון רוחני ויצירתי של גזעם.

(כאן היטלר מביא טיעון, שנראה על פניו, יותר משכנע מהקודם בדבר נכונות תורת הגזע שלו בטענו שקיים שוני מהותי בין גזעי כלבים שונים הבא לידי ביטוי הן ביכולות גופניות והן ביכולות שכליות למרות שכל גזעי הכלבים משתייכים לאותו תת מין (Canis lupus familiaris) - מה שיכול להיות רלבנטי לבני אדם שכן כל גזעיו אף הם משתייכים לאותו תת מין (Homo sapiens sapiens). ראשית קשה להסיק מכלבים לגבי בני אדם. שנית, מיד ניכר שיש הבדל עצום בין גזעי הכלבים השונים, הן מבחינת הגודל והן מבחינת מבנה הגוף והפנים, מה ששונה אצל בני האדם שבקרבתם ההבדלים בין הגזעים השונים הם בדרך כלל מינוריים ומוגבלים לצבע עור ומבנה הפנים - מה שיכול לרמוז על שונות יותר גדולה בקרב כלבים מאשר בקרב בני אדם, לפחות בהיבטים פיזיים. מבחני מנת משכל (IQ) שנערכו בארצות הברית לתלמידים ממוצאים שונים,

בשנות ה-60, סווגו דווקא את היהודים כבעלי המשכל הגבוה ביותר, וכראיה תומכת ניתן להביא את המספר הגדול של פרסי נובל שיהודים זכו בהם, אלופי עולם בשחמט והצלחה בעסקים - תחומים שיהודים בולטים בהם מעבר לכל פרופורציה לחלקם באוכלוסייה הכללית. לעומת זאת ברור שלגזע השחור יש יתרונות פיסיוולוגיים מובנים שבאים לידי ביטוי בענפי ספורט רבים ואחרים מבני גזע זה מצטיינים במוסיקה. ברור גם שכל אלה הם תולדה של לחצים אבולוציוניים וסביבתיים שונים, חינוך, ומצב כלכלי וכו' כך שהדברים עשויים להשתנות. אם בתקופה העתיקה היו אלא המצרים, הסינים, המסופוטמים והיהודים שבלטו בתחומי הדעת השונים ואחר כך היוונים הקדמונים היו אלה שמשלו בכיפה, ובימי הביניים דווקא המוסלמים ובתקופה המודרנית, מאז ימי הרנסאנס, התרבות האירופאית הכוללת את היהודים, הרי ברור שהכל נזיל ולא קשור לשום תורת גזע דטרמיניסטית. ובכלל, תורת הגזע ההיטלראית מלאה בסתירות פנימיות לרוב מאחר שישאל השואל ובצדק ישאל, כיצד יתכן שהגזע הנחות ביותר, היהודי, משטה ללא הרף בגזע העליון הארי הגרמני, כדברי היטלר עצמו - מזהם את דמו ומנוון אותו, גוזל את אדמותיו ובנותיו, משעבד אותו, הורס את כלכלתו הלאומית ואת תרבותו ולמעשה השתלט על העולם באמצעות המרכסיזם וההון הבינלאומי. בנוסף, היטלר מודה שההמונים הגרמניים, בני הגזע הארי, לא מצטיינים באינטלקט מופרז. יתרונות הגזע אמורים לאפשר לו לשמר את עצמו ולשרוד, אך היטלר מודה שדווקא הגזע היהודי משמר את עצמו בצורה הטובה ביותר וללא שינוי במשך כל ההיסטוריה האנושית ואילו הגרמנים נמצאים בסכנת כליה. לפי חוקי הטבע ההיטלראים החזק, הגזע הארי, אמור לשלוט בחלש שהם היהודים ולשעבד אותם ולא להיפך. מעניין מי משעבד את מי? להיטלר פתרונים – המחר.

הקמת המפלגה הנאצית

(לדידו של היטלר מפלגה אינה אלא כלי לכיבוש ההמונים ובאמצעותם את השלטון לצורך הקמת מדינת העם הנציונל-סוציאליסטית שהיא כשלעצמה מכשיר שמטרתו שימור הגזע - המחר.)

התנועה הפוליטית שהיטלר חושב להקים צריכה לקחת בחשבון לא רק את צרכי ההווה אלא גם אלה של העתיד.

מטרה מרכזית היא שיקום גרמניה מבחינה צבאית ומעמדה בעולם והתנאי הראשוני לכך זה גיוס ההמונים לאידיאל העצמאות הלאומית (הלאמת ההמונים) על מנת לכבוש את השלטון. בלעדי שיקום מעמדה הבינלאומי של גרמניה גם שיקומה הפנימי בלתי אפשרי שכן היא תהיה טרף קל למדינות שונות. גם מבחינה תרבותית לא תיתכן שום התקדמות לפני החזר הכבוד האבוד של האומה הגרמנית. שום שיפור כלכלי לא יצלח מבלי גיבושה מחדש

של הסולידריות הגרמנית הפנימית. מה שמונע השגת המטרות שצוינו לעיל זה שההמונים משועבדים, תחת מסווה סוציאליסטי, לגורמים בינלאומיים שהאינטרסים שלהם לא טובתה של גרמניה.

אילו האיגודים המקצועיים היו באמת ובתמים דואגים לזכויות הפועלים, אפילו בזמן מלחמה, אך היו רואים לנגד עיניהם את טובת הכלל הגרמני אז גרמניה לא הייתה מובסת במלחמה. היטלר מבין שכדי לגייס את הפועל הגרמני לתנועתו עליה לתמוך בשיפור המצב הכלכלי והתנאים הסוציאליים של העובדים אך לא במחיר של סיכון הכלכלה הלאומית.

כל מי שרוצה לכבוש את ההמונים חייב להבין את המפתח לליבם.

תנועה אמורה לא רק להציע את מרכולתה אלא גם לפתוח בהתקפה חריפה על היריב ולהביא להריסתו.

מאחר שההמונים מבינים רק כוח אז פעולה תוקפנית נגד יריב פוליטי תתפרש גם כצודקת ולעומת זאת פעולה מהוססת תתפרש כספק עצמי בצדקת הדרך. ההמונים בהיותם חלק מהטבע לא מסוגלים להבין לחיצת יד בין אויבים וכל רצונם לראות את החזק משמיד את החלש או שהחלש משועבד לחזק.

האפשרות להלאים את ההמונים תיתכן רק אם נושאי הרעל הבינלאומי יושמדו **(פיזית או רעיונית?)**.

עקרונות התעמולה של מפלגתו צריכים להיות כאלה שהם פונים למגזרים שונים בצורה שונה. כך למשל להמונים צריכים לפנות בצורה פרימיטיבית, וולגרית וגסה. הצלחת המרכסיזם בקרב ההמונים נעוצה בכך שהם פנו לציבור אחיד והשתמשו בטיעונים שהותאמו לרמת אינטליגנציה נמוכה.

היטלר מבין שההמונים אינם פרופסורים או דיפלומטים כי אם בעלי תפיסה מופשטת מוגבלת והם נשלטים על ידי הרגש. ההמונים מושפעים על ידי הפגנת כוח תקיפה ובלתי מתפשרת, לא מבינים מצבי ביניים ורואים הכל בשחור-לבן. בגלל הבסיס הרגשי של תפיסתם ההמונים יציבים בדעותיהם מאחר שברור שהרבה יותר קשה להילחם נגד אמונה מאשר נגד ידע. רגש האהבה יותר יציב מרגש הכבוד, שנאה יותר עמידה מאשר סתם סלידה. כל המהפכות שההמונים הצטרפו אליהן לא היו בעקבות איזו תובנה מדעית חדשה אלא הייתה זו תוצאה של רגש של מסירות ואדיקות שהשתלט עליהם או לעיתים הייתה זו היסטריה שהפעילה אותם.

ההמונים קלים למניפולציות ולראיה המפלגות השונות ובראשן המפלגות הבורגניות מנצלות את תמימות ההמונים ומבטיחות הבטחות לפני הבחירות, שלעולם הן לא יקיימו לאחר הבחירות. לפני מערכת הבחירות שלאחר מכן

המפלגות שוב מבטיחות את אותן ההבטחות בדיוק וההמונים שוב מצביעים עבורן בתמימותם.

לפי תפיסתו של היטלר בכל יחידה ארגונית או מנהלתית קטנה או גדולה במפלגתו העתידית שבראשה יעמוד, איש אחד יישא בכל האחריות והוא לא יהיה נתון למרותן של הצבעות, אלא רק יתחשב בדעתם של אחרים. רק הוא אישית יטיל משימות ויציב יעדים לפי ראות עיניו - תפיסה אנטי פרלמנטרית ואנטי דמוקרטית שתונהג גם במדינה העתידית כולה. הוועד הפועל יהיה כפוף למנהיג אך המנהיג לא יהיה כפוף לוועד. אם המנהיג (Führer) מועל באמון הציבור ניתן יהיה להחליפו במישהו אחר. כל ראש יחידה ממונה לתפקידו על ידי ראש היחידה שנמצא מיד מעליו בהיררכיה הארגונית. כל ההחלטות של מנהיג התנועה סופיות אך הוא גם האחראי היחיד לתוצאות. רק את מנהיג התנועה ניתן להדיח בהצבעות החברים ולהחליפו במישהו אחר אם הוא סרח. (מעניין יהיה לראות את חברי המפלגה הנאצית מדיחים את היטלר בהצבעה חשאית. מדובר במבנה פירמידלי שממנו משתמע שזה העומד בראש הפירמידה כולה לא יכול לטעות לעולם - המחבר.)

המטרה העיקרית של מפלגתו העתידית של היטלר תהיה להקים מדינה גרמנית ואין הוא תומך בהחזרת המלוכה.

למפלגה יש צורך בפלוגות סער כדי להגן על אספות מפני בריוני השמאל שנהגו לפוצץ. חשוב שהמפלגה תגן על עצמה ולא תבקש את עזרת המשטרה שכן אם גוף לא מסוגל להגן על עצמו זה פוגע בתדמיתו בעיני ההמונים מאחר שזה ישדר חולשה. חשוב שהפלוגות יתהלכו עם מדים כדי להרשים.

חלק ב של *Mein Kampf* – התנועה הנציונל-סוציאליסטית

המדינה

מטרת המפלגה הנאצית להציע תפיסת עולם (*Weltanschauung*) שבמרכזה עומד ה-*Volk* או הגזע הארי לשם שימור התרבות האנושית ושגשוגה. בבוא היום תפיסה זו תהיה בבסיסה של המדינה שהמפלגה תקים.

לכן האידאל אצל היטלר כשהוא מדבר על מדינה הוא ה-*Völkischer Staat* או מדינת העם.

אין תפקיד המדינה לספק מסגרת לשמירת הסדר הציבורי והבטחת התנאים האופטימאליים כדי שהאינדיבידואל יוכל להגשים את עצמו. המדינה אינה מטרה כשלעצמה אלא אמצעי לקידום התרבות האנושית באמצעות טיפוח ושימור הגזע הארי שעתיד להשתלט על העולם באמצעים אלימים ולהכפיף את

הגזעים הנחותים למרותו כדי שינוצלו ככוח עבודה בשירות פיתוח התרבות האנושית. במידה והגזע הארי יעלם תיעלם איתו גם התרבות האנושית כולה.

אין מוביליות בין אומות ויהודים שדוברים גרמנית, אפילו רהוטה, לעולם לא יוכלו להשתייך לאומה הגרמנית מאחר שמחשבותיהם ואופיים ההרסני יישארו תמיד יהודיים. הניסיון לתמוך בגרמניזציה של הלא גרמנים באימפריה האוסטרו-הונגרית לא רק שלא יחזק את האלמנט הגרמני אלא רק יחליש אותו מאחר שזה יגרום לחדירת גורמים תרבותיים נחותים אל תוך התרבות הגרמנית. הדרך היחידה להשתייך לאומה זה רק באמצעות דם משותף. **(הרצל הבין ששום התבוללות או אמנציפציה של היהודים לא תושיע והדרך היחידה העומדת בפניהם, על מנת לשרוד, זה לעזוב את הגולה וכמה שיותר מהר - המחבר.)**

תפקיד המדינה זה לטפח את הגזע באמצעות טיפוח הילדים כשמכשיר הנישואין הוא הכלי המרכזי בהבאת ילדים מובחרים לעולם. יש צורך למנוע באמצעות סירוס מנכים, חולים ונושאי מחלות גנטיות ללדת ילדים **(מה שהנאצים מימשו מאוחר יותר בתוכנית T4 אותנסיה – המחבר).**

היטלר מיחס חשיבות רבה לחינוך במדינה העתידית שיקים:

החינוך הגופני חשוב יותר מהחינוך האינטלקטואלי שכן נפש בריאה תיתכן רק בגוף בריא. החינוך הגופני מחנך להחלטיות וללקיחת אחריות.

החינוך צריך להתמקד יותר בחינוך גופני והקניית אופי ופחות בלהעמיס את מוח התלמיד בנושאים שממילא את רובם הוא ישכח מאחר שהוא לא ישתמש בהם במהלך חייו - למרות שהיטלר מודע שללימודים רחבים, שלעיתים נראים מיותרים, יש חשיבות בפיתוח החשיבה.

בלימודי היסטוריה לא צריך להתמקד בתאריכים ומקומות גיאוגרפיים שלא ניתנים לזכירה, כי אם בתהליכים שעמדו מאחורי תאריכים ומקומות אלו. לימודי ההיסטוריה צריכים לשמש להעצמת הגאווה הלאומית על ידי ציון אישים חשובים בהיסטוריה הגרמנית מה שלא נעשה. גם המדעים צריכים להיות מנוצלים לאותה מטרה על ידי ציון והאדרת ממצאים גרמנים חשובים.

החינוך צריך לשים דגש בנוסף לחינוך הגופני גם על הקניית אופי. כך למשל לא לעודד מלשנות בבתי ספר למרות שלטווח הקצר זה יכול לעשות את החיים יותר קלים למורים.

החינוך צריך לעקור בכיינות וקטרנות ובמקום זאת לטפח את כוח הרצון על מנת להתמודד עם בעיות שהחיים מציבים. לדידו בכיינות גרמה לכך שבמלחמה

הגיעו אלפי מכתבים הביתה, שנשלחו על ידי חיילים מהחזית, המלאים תלונות למכביר מה שגרם לדמורליזציה של העורף והחלשת העמידות במלחמה.

צריך לחנך ללקיחת סיכונים ולא תמיד ללכת על השביל הבטוח כמו שלמשל חולה סרטן שיש לו רק 1% סיכויים להחלים צריך לקחת סיכון ולעשות ניתוח. אם למרות הכל לקיחת הסיכונים לא הוכיחה את עצמה, לא צריך להתלונן אלא לקבל את התוצאות בגבורה.

החינוך לדמוקרטיה או לפציפיזם פסולים שכן זה מביא לזיהום הגזע מאחר שרעיונות אלו מעודדים את קבלתו של האחר. יש לחנך לגרמניות.

באופן די מפתיע היטלר תומך ברעיון המרכסיסטי שאומר "כל אחד לפי צרכיו" על מנת לאפשר גם למעמדות הנמוכים חיים איכותיים שישפרו את עוצמתו של העם הגרמני.

אין ללמד שחורים, אנשי זולו או הוטנטוטטים מקצועות אינטלקטואליים, כמו עריכת דין, שהם לא מסוגלים להבין. יש להשקיע בבני הגזע הארי שכן להם יש את היכולות והכישורים להפנמת מקצועות אינטלקטואליים.

גרמניה של לפני המלחמה הייתה מורכבת מפדרציה של 25 מדינות בעלות סמכויות רבות. היטלר מתנגד לאיחוד מלא של גרמניה וביטול המדינות אך הוא תומך בהחלשתן עד למאוד והשארתן בתור מרכזים תרבותיים חסרי סמכויות.

(יתכן שעמדה זו נובעת מכך שהיא נועדה לרצות גורמים בדלניים בתוך המדינות על מנת להגביר את פופולאריות המפלגה בקלפי - המחבר.)

אזרחות ונתינות במדינת העם

האזרחות ב"מדינת העם" ההיטלראית, כמו כל דבר אחר, צריכה להיות מבוססת גזע. האזרחות הגרמנית בימי היטלר הוענקה באופן אוטומאטי לכל מי שנולד בגרמניה, בלי שום קשר לרקעו הלאומי והגזעי של האיש. אחרים, שלא נולדו בגרמניה, יכלו להתאזרח אם לא היו מעמסה כלכלית ולא היו מסוכנים מבחינה פוליטית. לא נלקחו בחשבון מחלות ורקעו הגזעי של מגיש בקשת ההתאזרחות. אזרחים במדינת העם העתידית יכולים להיות רק גרמנים טהורים. יהיו שלושה מעמדות אזרחיים: הנתינים, שיהוו את רוב האוכלוסייה; האזרחים, שהם נתינים שיהפכו לאזרחים, בתנאי שהם בני הגזע הארי, לא נושאי מחלות ועברו חינוך גופני כיאות גם לאחר סיום לימודיהם, בעלי אופי טוב, גברים עם שחרורם מהצבא ונשים עם נישואיהן. המעמד השלישי יכלול זרים בעלי אזרחות לא גרמנית.

האיגודים המקצועיים

היטלר מכיר באופן עקרוני בחיוניותם של האיגודים המקצועיים בקידום תנאייהם הסוציאליים של העובדים אך לא באידיאולוגיה המעמדית שלהם. לדעתו, הטפה למלחמת מעמדות פוגעת בכלכלה הלאומית ובעוצמת האומה. מבחינתו האיגודים המקצועיים צריכים להיות נטולי כל שאיפות מעמדיות ולהיות מעין אגף לאיגוד מקצועי נטו.

האיגודים המקצועיים מעצם טבעם אינם אמורים להיות בעלי אוריינטאציה מעמדית שנכפתה עליהם על ידי המרכזיסטים כדי שיהוו כלי נשק בשירות היהדות העולמית שמטרתה לפגוע בכלכלתן של מדינות עצמאיות ולשעבדן לאינטרסי הממון חסרי הגבולות של היהודים.

למעשה מרקס היהודי המציא את המרכזיסזם כדי להביא להשתלטות היהודים באמצעותו על העולם.

היטלר מתנגד להקמת איגודים מקצועיים נציונל-סוציאליסטיים מאחר שברור לו שאמצעיהם הכספיים יהיו דלים ולא יוכלו להוות יריב ראוי לאיגודים המרקסיסטיים רבי העוצמה הקיימים.

במדינת העם הנציונל-סוציאליסטית, כשתוקם, יאסרו השביתות כנשק בשירות העובדים, שהן הרסניות למדינה ולחברה גם בהנציון את מלחמת המעמדות, ובמקומן תונהג בסכסוכים מקצועיים בורות חובה בפרלמנט לעניינים כלכליים שבו ישבו ביחד העובדים והמעסיקים ויפתרו את המחלוקות ביניהם. **(פתרון הבוררות חובה, שנתמך גם על ידי מוסוליני, הוצע על ידי היטלר בראש ובראשונה במטרה להחליש את האיגודים המקצועיים ולסרסם מנשק השביתה שהוא נשקם העיקרי ובכך להחליש את תנועות השמאל שהאיגודים המקצועיים הם הזרוע המבצעת העיקרית שלהם. בעמדה דומה נקטו ז'בוטינסקי וממשיכו מנחם בגין ומאותן הסיבות - המחבר.)**

המנהיג ומדינת העם האידיאלית

מן ההיסטוריה אנחנו למדים שאת כל ההישגים הגדולים בתולדות האנושות הביאו אישים דגולים ולא ההמונים, שלא מצטיינים בחוכמת יתר - כמו ההישגים בשדה הקרב, המצאות, מדע וכלכלה. לכן השיטה הדמוקרטית פרלמנטרית פסולה מאחר שמשמעותה למעשה שלטון ההמון. כל השיטה הדמוקרטית מרכזיסטית, שבשירות היהודים, מטרתה להביא להחלשת האינדיבידואל וחזוק ההמון ועל ידי כך להחליש את האומה הגרמנית בכללותה.

היטלר מתנגד לשיטה פרלמנטרית המבוססת על רוב והכרעות שמתקבלות בהצבעה מאחר שהיא מונעת את צמיחתה של אישיות שהיא משכמה ומעלה

שתנהל את המדינה. לדידו, לגופים הנבחרים יהיו רק סמכויות מייעצות כשאת ההחלטות מקבלת האישיות האוחזת ברסן השלטון מתוקף כישוריה ולא מתוקף מניפולציות פרלמנטאריות.

(היטלר לא מסביר כיצד מערכת לא דמוקרטית וחסרת פרלמנט אפקטיבי תצמיח מנהיגים דגולים. זה יכל להיות רעיון נפלא שאת חיינו ינהלו פילוסופים וגאונים ("המדינה" של אפלטון) במקום נבחר ציבור מושחתים שכל כוחם בלהתחנף להמונים. אבל התוצאה הסופית תהיה שבמקום שפילוסופים, שהחומרנות מהם והלאה, ינהלו את חיינו אנחנו נמצא עצמנו נשלטים על ידי דיקטטורים שיהיה קשה להפטר מהם בלי שפיכות דמים, והיטלר הוא הדוגמה האולטימטיבית לכך - המחבר.)

תפיסת עולם, ארגון ותעמולה

היטלר מבדיל בין תפיסת עולם (*Weltanschauung*) שהיא לעולם עומדת לעומת המצעים של המפלגות שמשתנים עם הרוח בהתאם לכדאיות זמנית.

כדי להחדיר תפיסת עולם חדשה יש קודם כל להשמיד את הישנה לפני שמניחים את היסודות לתפיסת העולם החדשה, כמו שהדת הקתולית השמידה ללא רחם את הפגאניות לפני שביססה עצמה.

כדי להילחם בתפיסת עולם מסוימת זה לא מספיק להצביע על חסרונותיה אלא יש להציע אלטרנטיבה. (האלטרנטיבה למרקסיזם בימי היטלר היו עקרונות הבורגנות ומפלגות המעמד הבינוני, שהציעו מדיניות של ליברליזם, כלכלה חופשית ודמוקרטיה, שלא היוו יריב שקול לסוציאליזם של השמאל. אם תורת הגזע לא הייתה קיימת על המדף אז היטלר היה צריך להמציא אותה שכן מול סיסמה עוצמתית כמו "פועלי כל העולם התאחדו" מענה לא פחות עוצמתי זה "טוהר הדם והגזע" – סיסמה קליטה ומתאימה לכיבוש ההמונים - המחבר.)

כדי לממש תפיסת עולם יש צורך לגייס את ההמונים ולא די בכך שרק האינטליגנציה תתמוך. צבא שכולו גנרלים יכשל ויש צורך בהמוני חיילים פשוטים כדי לנצח במלחמה. זה נכון גם לגבי תנועות פוליטיות שזקוקות מלבד לאינטלקטואלים גם להמונים שכן בלעדיהם לא ניתן לבסס תפיסת עולם. את זה הבין המרכסיזם וזה כוחו וזה מה שלא הבינו מפלגות המרכז בגרמניה.

מנהיג הוא למעשה סוג של מסית למרות שרבים עשויים לא להסכים לקביעה זו. המנהיג המוכשר לשכנע את ההמונים לקבל עמדה מסוימת צריך להיות תמיד פסיכולוג אבל האמת היא שהוא למעשה דמגוג. תפקיד המנהיג להניע המונים והיכולת של הפילוסוף לנסח רעיונות. לא ניתן לפסול אידיאולוגיה תיאורטית מעמיקה בתירוץ שהיא לא מעשית. אין תפקידו של הפילוסוף

להצביע על הדרכים המעשיות למימוש תפיסתו - זהו למעשה תפקידו של המנהיג הפוליטי. בדרך כלל הפוליטיקאים יתרחקו מהניסיון להגשים את החזון של הפילוסוף שכן הוא קשה להגשמה וייקח שנים רבות להגשמתו אם בכלל. הפוליטיקאי רוצה לקצור את הפירות באופן מיידי, כדי לרצות את ההמון, ולכן הוא חושב לטווח הקצר ונוטש את המטרות האמיתיות והחשובות באמת.

הפילוסוף והמנהיג הם שני צדדים של אותו המטבע שכן מה ערכם של רעיונות אם אין מנהיג שיכול לשכנע את ההמונים בצדקתם. ולהיפך, מה ערכו של המנהיג המוכשר ביותר אם אין ברשותו רעיונות להציע שההמונים יהיו מוכנים להילחם עבורם. אבל כאשר הכישורים של פילוסוף תיאורטיקן ומנהיג בעל כישורים ארגוניים מתכנסים באדם אחד, תופעה נדירה ביותר עלי אדמות, אז קיבלנו איש דגול. **(היטלר אומנם לא אומר במפורש שהוא כזה אבל מרוח הדברים ברור שהוא מתכוון לעצמו - המחבר.)**

תנועה אידיאולוגית אמורה להיות קטנה וחבריה אמורים להיות נחושים וחדורי תפיסת העולם של המפלגה. המפלגה הנאצית בהיותה מפלגה רדיקלית משכה אל שורותיה באופן טבעי חברים רדיקלים בתפיסותיהם, במיוחד כאלה שהיו מוכנים לסכן את יחסיהם עם הסביבה בשל כך. אחרים שאומנם האמינו בתפיסת העולם של המפלגה אך חששו להצטרף באופן גלוי היה עדיף שלא יצטרפו כלל ויישארו בגדר אוהדים. הרחבת שורות המפלגה באופן בלתי מבוקר, במיוחד אחרי הצלחה, בהכרח תמשוך אלמנטים אינטרסנטיים מה שיחליש את האלמנטים האידיאולוגיים הנחושים והתוצאה תהיה שבסופו של דבר תיחלש המפלגה. לאחר שמפלגה מצליחה היא צריכה לברור בצורה קפדנית ביותר את מי היא מצרפת לשורותיה.

(היטלר כותב זאת כלקח מניסיון המרידה שהיה נגדו במפלגה ב-1921 שבהעדרו, במגמה להחלישו, ניסו חברי מזכירות לצרף מפלגה נוספת, מה שנכשל ורק הגביר את כוחו של היטלר מאחר שהוא השתלט על המפלגה כלי - המחבר.)

באותה מידה שהשיטה הפרלמנטרית שלילית במונעה לקיחת אחריות אישית והיא למעשה הסתתרות מאחורי הצבעות ומניפולציות מפלגתיות, כך גם מפלגה הסולדת מפני פרלמנטריזם צריכה להיות מאורגנת בצורה התואמת השקפה זו. קבלת החלטות באמצעות הצבעות תגרום לכך שאיש כספים, למשל, בוועד המרכזי של המפלגה, יצביע בעניינים אידיאולוגיים שבהם הוא לא מבין דבר ולהיפך. היטלר בהיותו הממונה על התעמולה במפלגה הפסיק להשתתף בישיבות הוועד המרכזי שכן הוא לא רצה להתערב בנושאים שאינו מבין בהם דבר וחצי דבר אך גם לא הרשה לאחרים להתערב בענייניו.

בריתות מדיניות של גרמניה לאחר המלחמה

האויבת המרכזית של גרמניה באירופה היא צרפת ובמיוחד בגלל שהצרפתים סיפחו את חבל הרוהר ב-1923. היטלר ראה בבריטים ובאיטלקים בני ברית פוטנציאליים מאחר שגם להם היה אינטרס לבלום את כוחה של צרפת ביבשת ולכן הוא תמך בלוותר על דרום טירול לאיטליה כדי לאפשר ברית עימה. (דרום טירול היא שטח מריבה בין איטליה ואוסטריה שהיטלר הסכים לא לספח לרייך ביחד עם כל אוסטריה במטרה לרצות את מוסוליני – המחבר.)

היטלר מכניס את תורת הגזע גם למדיניות החוץ וטוען שרק בצרפת יש הסכמה בין שליטי הבורסה היהודים והמדינאים הצרפתים שגם הם מעוניינים בשליטה בעולם. הצרפתים הם אויביה הגדולים של גרמניה והגזע הלבן באירופה עקב רעיונות כושיים שחדרו לתודעתם. הצרפתים זיהמו את הדם הארי על ידי הדם השחור שהחדירו לחבל הריין באמצעות החיילים השחורים שבצבא הצרפתי שהגיעו בעקבות כיבוש החבל מדי הגרמנים - מה שעולה בקנה אחד עם תוכניותיהם של היהודים.

הצרפתים יוצרים מדינה שחורה בלב אירופה בייבאם חיילים שחורים מהקולוניות שלהם באפריקה אל תוככי הצבא הצרפתי, מה שיצור לבסוף אומה נחותה שתשתרע מאירופה ועד אפריקה.

כדי להגיע לברית עם אנגליה היטלר מוכן לוותר על המושבות הגרמניות שנכבשו על ידם וכן על דרום טירול לאיטליה לאותה מטרה שהיא חיזוק מעמדה של גרמניה באירופה ומיגור היהדות. מבחינתו איטליה הולכת בדרך הנכונה בלוחמה נגד עושי דברה של היהדות על אדמתה - איסור פעילות הבונים החופשיים, מחיקת המרכסיזם והעיתונות הבינלאומית וחיזוק היסודות הפשיסטיים של המדינה. לעומת זאת באנגליה המצב שונה מאחר שהיהודים מצליחים להשליט רצונם באמצעות שליטתם על דעת הקהל.

היטלר חושב שאנגליה צריכה לחשוש מהגמוניה אמריקאית, למרות שהן היו בעלות ברית במלחמה, מה שעשוי בכל זאת לדחוף את האנגלים לברית עם גרמניה מאחר שארצות הברית עשויה להיות המתחרה הגדולה של אנגליה על רכישת מושבות מעבר לים, וכן בגלל גודלה ואוצרות הטבע העצומים שלה.

ארצות הברית שהייתה מושבה של אימפריה גדולה בדרך להיות שליטת העולם והאנגלים צריכים לחשוש מהרגע שהקריאה "בריטניה שולטת בגלי הים" תחלוף מן העולם ואת מקומה תתפוס "הימים שייכים לארצות הברית".

היהודי יודע שהוא יכול להרוס את המדינות הלאומיות על ידי זיהום הגזע שלהן אבל את זה הוא לא יכול לעולל ליפנים (עקב השמרנות היפנית בקבלת זרים - המחבר) ולכן היהודי נלחם ביפן, בעיתונות הבינלאומית, בהאשימה במיליטריזם. היהודים מעוניינים שהמדינה היפנית תפסיק להתקיים.

הזכות להגנה עצמית

היטלר הוא איש של קצוות. מצד אחד הוא סובל מתסביך גדלות וחי בעולם שבו הגזע הגרמני הארי הוא הגזע העליון מייסד התרבות האנושית עלי אדמות ובסופו של חשבון אמור גזע זה לשלוט בעולם כדי שיוכל להצמיד את התרבות האנושית קדימה.

אך מצד שני היטלר הוא איש של רגשי נחיתות במישור הלאומי וגרמניה שלו היא מדינה קטנה, חלשה, מפולגת למדינות ודתות, מלאה בפציפיסטים ומרקסיסטים, נרדפת ועומדת להיעלם בכל רגע. גרמניה מוקפת אויבים חזקים וחורשי מזימות כמו המעצמות בעלות השטחים העצומים כמו בריטניה, ארצות הברית ולמרבית הפלא הוא מקנא אף ברוסיה. לכל אלו מטרות להשתלט על העולם, בשליחות הגזע היהודי ורעיונות יהודיים, וברוסיה ממילא שולטים כבר היהודים באמצעות עושי דברם הבולשביקים. אך האויבת הנצחית היא צרפת בהיותה היריבה הגדולה של גרמניה ביבשת והיכולה להוות מחסום בפני יצירת מרחב מחייה לעם הגרמני. צרפת זו גם היא פועלת להשתלט על העולם ומהווה סכנה לקיומו מאחר שרעיונות ניגרואידיים (כושיים) ויהודיים השתלטו עליה. (כמדומני שאם היטלר היה מתייחס ברצינות לדברים שכתב בספרו, יתכן שהיה מבין שלגרמניה אין סיכוי לנצח במלחמה והיה נמנע מלצאת להרפתקה שהמיטה אסון על גרמניה - המחבר.)

בראש הפירמידה השטנית הזו עומדים היהודים ועושי דברם המרכסיסטים הזוממים להשתלט על העולם ולהכפיפו לברוני הבורסה היהודים ולהרוס את כל המדינות הלאומיות ובראשן את גרמניה לצורך זה.

בסופו של חשבון אם גרמניה לא תשיג מרחב מחייה הנחוץ לעם הגרמני כדי להתפתח היא תיעלם מהמפה כליל או לכל היותר ישרדו מספר מדינות גרמניות קטנות, נפרדות, חלשות וחסרות כל משמעות.

בפרק זה (האחרון בכרך השני ובכלל של *Mein Kampf*) היטלר אומר: "אם במלחמה שתים עשרה או חמש עשרה אלף מאותם היהודים אשר השחיתו את האומה היו מותקפים בגז, בדיוק כמו שקרה למאות אלפי טובי הפועלים הגרמנים בחזית, אז הקורבנות במלחמה לא היו לשווא. אם כך היה נעשה, ושתים עשרה אלף מקרב יהודים פושעים אלה היו מושמדים בזמן אז מליון איש הגונים החיוניים לעתיד גרמניה היו ניצלים."

(זהו המקום היחיד בספר שבו היטלר מתייחס בצורה ברורה להשמדה הפיזית של היהודים. רב הוויכוח אם אכן התכוון להשמדה פיזית ממש או שמא הכוונה להשמדה במובן הפוליטי או אולי סתם מטבע לשון. לדעתי, מצד אחד, לכאורה עולה מן ההקשר שהיטלר אכן התכוון להשמדה פיזית ממש מאחר שהוא קושר את אמירתו למה שעבר על החייל הגרמני בחזית "בדיוק כמו שקרה למאות אלפי טובי הפועלים הגרמנים בחזית". ואכן החיילים הגרמנים הותקפו בגז חרדל במלחמת העולם הראשונה ועליהם נמנה היטלר עצמו שנפצע קשה והתעורר זמנית. אך מצד שני, התייחסות כה מינורית לפתרון אפשרי לבעיית היהודים, המרכזית בתפיסה שלו ושהעסיקה אותו רבות, מטיל ספק אם אכן הוא התכוון לפשט של הדברים. במקומות אחרים היטלר מדבר על השמדת אויבי התרבות האנושית או אויבי הגזע הארי אך גם שם קשה להבחין אם הכוונה היא להשמדה הנושאת אופי פיזי או אולי רק פוליטי. לסיכום: התכוון או לא התכוון? תיקו. – המחבר.)

היטלר מסיים את ספרו בהצהרה שמדינה שבתקופה של זיהום גזע מקדישה את מיטב מרצה לשמר את האלמנטים המובחרים של גזעה מן ההכרח שיום אחד תיהפך לשליטת העולם. תומכי התנועה הנציונל-סוציאליסטית צריכים לקחת עובדה זו בחשבון כל אימת שיש להם היסוסים אם הקורבנות שיש להקריב לצורך השגת המטרה כדאיים לאור הקשיים הצפויים בדרך להגשמתה.

היטלר על היהודים

הסולידאריות של הכלל היהודי קיימת רק ברגע של סכנה משותפת אך ברגע שהסכנה חלפה האנוכיות משתלטת על היהודי, כל אחד לנפשו, והם נלחמים באכזריות, כמו עכברים, אחד בשני.

כל הדתות עוסקות בעולם הבא ואילו היהדות עוסקת רק בחיי היום יום ובענייני ממון.

המדינה שהתנועה הציונית תקים בפלסטינה תהיה מקום מקלט לנוכלים הנמלטים מפני החוק ובאותו זמן תשמש כבית ספר גבוה להכשרת נוכלים.

לכל מקום שהלכתי ראיתי יהודים, וככל שיותר ראיתי יותר בלט שהם שונים מאזרחים אחרים - במיוחד בעיר הפנימית וצפונית לתעלת הדנובה נהרו המונים שאפילו במראם החיצוני אין כל דמיון לגרמנים.

אם במלחמה חמש עשרה אלף מאותם היהודים אשר השחיתו את האומה היו מותקפים בגז, בדיוק כמו שקרה למאות אלפים מטובי הפועלים הגרמנים בחזית, אז הקורבנות במלחמה לא היו לשווא.

היטלר על ההמונים

(את עיקר מרצו בתחום הפוליטי הפנה היטלר לכיבוש ההמונים מתוך הבנה שזהו המפתח לכיבוש גרמניה והגשמת שאיפותיו הפוליטיות. היטלר מקדיש מחשבה רבה לפסיכולוגיית ההמונים וגיבוש דרכי תעמולה יעילות, מה שבא לידי ביטוי במספר הפעמים הרב ש-"המונים" ו-"תעמולה" (פרופגנדה) מוזכרים בספרו- המחבר).

תעמולה יעילה שמטרתה לכבוש את ההמונים, שתפיסתם מוגבלת, צריכה להיות בנויה על תוכן מוגבל וסיסמאות קצרות וקליטות החוזרות על עצמן.

רק צייתנותם וכניעותם של המוני העם הגרמני תואמת לחסך שלהם באינטליגנציה.

ההמונים, שהם לא פילוסופים מטבעם, זקוקים לדת על מנת לנהל חיים מוסריים וכדי לשמור על הסדר החברתי.

המפלגות מנצלות את תמימות ההמונים ומבטיחות הבטחות לפני הבחירות, שלעולם הן לא יקיימו לאחר הבחירות. לפני מערכת הבחירות שלאחר מכן המפלגות שוב מבטיחות את אותן ההבטחות וההמונים שוב מצביעים עבורן בתמימותם.

ההמונים אינם פרופסורים או דיפלומטים כי אם בעלי תפיסה מופשטת מוגבלת והם נשלטים על ידי הרגש. ההמונים מושפעים על ידי הפגנת כוח תקיפה ובלתי מתפשרת, לא מבינים מצבי ביניים ורואים הכל בשחור-לבן.

בגלל הבסיס הרגשי של תפיסתם ההמונים יציבים בדעותיהם מאחר שברור שהרבה יותר קשה להילחם נגד אמונה מאשר נגד ידע.

כל המהפכות שההמונים הצטרפו אליהן לא היו בעקבות איזו תובנה מדעית חדשה אלא הייתה זו תוצאה של רגש של מסירות ואדיקות שהשתלט עליהם או לעיתים הייתה זו היסטריה שהפעילה אותם.

מאחר שההמונים מבינים רק כוח אז פעולה תוקפנית נגד יריב פוליטי תתפרש גם כצודקת ולעומת זאת פעולה מהוססת תתפרש כספק עצמי בצדקת הדרך.

ההמונים בהיותם חלק מהטבע לא מסוגלים להבין לחיצת יד בין אויבים וכל רצונם לראות את החזק משמיד את החלש או שהחלש משועבד לחזק.

עקרונות התעמולה צריכים להיות כאלה שהם פונים למגזרים שונים בצורה שונה. כך למשל להמונים צריכים לפנות בצורה פרימיטיבית, וולגרית וגסה.

הצלחת המרכזים בקרב ההמונים נעוצה בכך שהם פנו לציבור אחיד והשתמשו בטיעונים שהותאמו לרמת אינטליגנציה נמוכה.

היטלר על פוליטיקה ופוליטיקאים

המנהיג הוא סוג של מסית למרות שעל מנת לשכנע את ההמונים לקבל עמדה מסוימת הוא צריך להיות פסיכולוג אבל הוא למעשה דמגוג.

כל תנועה פוליטית גדולה חייבת את צמיחתה לנואמים גדולים ולא לכותבים גדולים – כולל המהפכה הצרפתית והרוסית.

הפוליטיקאי רוצה לקצור את הפירות באופן מיידי כדי לרצות את ההמון ולכן הוא חושב לטווח קצר ונוטש את המטרות האמיתיות והחשובות באמת.

יש נואמים מעטים היכולים לדבר ביעילות בפני אנשים פשוטים היום, ומחר באותה יעילות בפני פרופסורים וסטודנטים באוניברסיטה. אבל הנואם הגדול באמת הוא זה היכול לנאום באותו הזמן בפני קהל משולב של פשוטי עם ואינטלקטואלים ולהלהיב את שתי הקבוצות בו זמנית באותו הנושא.

לאחר שמפלגה מצליחה היא צריכה לברור בצורה קפדנית ביותר את מי היא מצרפת לשורותיה שכן ההצלחה בהכרח תמשוך אלמנטים אינטרסנטיים מה שבסופו של דבר יחליש את המפלגה.

היטלר על דת

במאבק שבין דת ומדע המדע תמיד ינצח גם אם אחרי מאבק מר.

המיסיונרים הגרמנים מצליחים הרבה פחות בהפצת הנצרות בעולם לעומת המוחמדיזם (אסלאם) שמצליח הרבה יותר.

ההמונים, שהם לא פילוסופים מטבעם, זקוקים לדת על מנת לנהל חיים מוסריים וכדי לשמור על הסדר החברתי.

כל הדתות עוסקות בעולם הבא ואילו היהדות עוסקת רק בחיי היום יום ובענייני ממון.

אמרות שפר שונות

תרבות צריכה להתפתח באופן הדרגתי מתוך העבר התרבותי ולא למחוק אותו.

האנגלים צריכים לחשוש מהרגע שהקריאה "בריטניה שולטת בגלי הים" תחלוף מן העולם ואת מקומה תתפוס, "הימים שייכים לארצות הברית."

אומה זוכה באדמתה בגלל עוצמתה ככובש וחולשת הנכבש ורק זכות הכוח מקנה קניין על אדמה. שום כוח עליון לא הבטיח אדמה לשום אומה וגם לא לאומה הגרמנית. אם אומה מחזיקה באדמות בשום מקום לא כתוב שזה נצחי.

ניצני שואה

מחלת העגבת (סיפיליס) שפשטה בציבור היא אחד הגורמים המנוונים של הגזע הגרמני מה שבא לידי ביטוי בחוסים הרבים בבתי חולים לחולי רוח ולידת ילדים חולים ופגומים. הפתרון המוחלט לבעיה זה לבודד את החולים בעגבת, שלא ניתנים לריפוי, כדי שלא ימשיכו להדביק אחרים.

האפשרות להלאים את ההמונים תיתכן רק אם נושאי הרעל הבינלאומי יושמדו

תפקיד המדינה זה לטפח את הגזע באמצעות טיפוח הילדים כשמכשיר הנישואין הוא הכלי המרכזי בהבאת ילדים מובחרים לעולם. יש צורך למנוע, באמצעות סירוס, מנכים, חולים ונושאי מחלות גנטיות ללדת ילדים.

אם במלחמה חמש עשרה אלף מאותם היהודים אשר השחיתו את האומה היו מותקפים בגז, בדיוק כמו שקרה למאות אלפים מטובי הפועלים הגרמנים בחזית, אז הקורבנות במלחמה לא היו לשווא.

קוריוז

לאחר המלחמה היטלר התגורר במחנה צבאי, ולפי מה שהוא מספר, הוא מאוד נהנה בחדרו הקטן ובמיוחד אהב להתבונן, מוקדם בבוקר, בעכברים הרעבים המתרוצצים בחדר ומיטיבים את ליבם בחתיכות לחם שזרק לעברם. הוא מכנה עכברים אלה "בהמות קטנות משעשעות" ומספר שהנאתו מהתבוננות ביצורים הרעבים הנהנים מהמזון נבעה מכך שהוא עצמו חש מחסור לא אחת בחייו ולכן יכול היה להזדהות עם הנאתם של העכברים.

סיכום

אישיותו של אדולף היטלר

היטלר הוא איש אלים ורק סומא לא יבחין בכך שכן Mein Kampf עמוס לעייפה בביטויים אלימים לרוב כגון השמדה, שיעבוד, ברוטאליות, אלימות, מלחמה, וניצחון. בדרך כלל לא ברור אם ב-"השמדה" הכוונה היא להשמדה פיזית או רק במובן הפוליטי.

לא צריך להיות פסיכולוג מדופלם כדי להבין שרגשי גדלות הם לחם חוקו של האיש.

די אם נזכיר את דברי היטלר שרק לעיתים רחוקות תכונות הפילוסוף והמנהיג מתכנסים באיש אחד, האישיות הדגולה. אומנם הוא לא אומר בפירוש שהוא מתכוון לעצמו אך ברור מעל לכל ספק שלמחבר Mein Kampf הכוונה.

כך גם היטלר אומר שהנואם הגדול הוא זה היכול לנאום באותו הזמן בפני קהל משולב של פשוטי עם ואינטלקטואלים ולהלהיב את שתי הקבוצות בו זמנית באותו הנושא. גם כאן הוא לא מצביע על עצמו אך הכוונה ברורה מאחר שהיטלר מודע לכשרון הנאום המפותח שלו בפני המונים.

היטלר חסיד של תפיסת עולם טוטאלית (*Weltanschauung*) חסרת גמישות שלא נתונה לשינויים מאחר שהיא תמיד נכונה. המנהיג האידיאלי בתנועתו ובמדינה שיקים על פיו יישק דבר מתוך הנחה מובלעת שהוא לעולם לא טועה.

היטלר מציע ללא שום היסוס ובביטחון רב, כמו נביא המבשר דת חדשה, תורת גזע דטרמיניסטית אלימה חובקת עולם שרק כפסע בינה לבין אלוהות חדשה.

קשה להימלט מהרושם שהיטלר אכן מאמין לחלוטין בשליחותו ובאידיאולוגיה הפשטנית וההרסנית של עצמו ואין לו שום ספק באמיתותה המוחלטת. מבחינתו הוא האיש שגילה את האמת המוחלטת והבלתי מתפשרת ובזה טמונה הקיצוניות שלו – מן קיבעון מחשבתי מתנשא. אמר פעם מישהו: "לך אחרי האיש שמחפש את האמת, ברח מזה שמצא אותה."

יתכן שרגשי הגדלות של היטלר נובעים מרגשי נחיתות שכן הוא לא הצליח בצעירותו להתקבל לאקדמיה לציור וגם העובדה שלא סיים את לימודיו התיכוניים לא הוסיפה לביטחונו העצמי. הוא גם חש כגרמני נרדף באימפריה האוסטרו-הונגרית הרב-לאומית. מעניין, היטלר לא מציין בשום מקום שהוא נרדף באופן אישי על ידי יהודים – אולי כדי להציג את שנאתו ליהודים כאובייקטיבית.

היטלר הוא גם איש של ניגודים הרואה הכל בשחור-לבן. מצד אחד הוא שונא כל: יהודים, קומוניסטים, פציפיסטים, בונים חופשיים, ליברלים, הומוסקסואלים, קפיטליסטים, דמוקרטים וכו' אך מצד שני הוא מאוהב בארצו ועמו קצת יותר מדי.

מצד אחד הוא משתייך לגזע הארי העליון, יוצר התרבות האנושית עלי אדמות, אך מצד שני גרמניה שלו חלשה ונרדפת על ידי היהודים, הבולשביקים והצרפתים חורשי רעתה עד כדי כך שכליה מיידית מרחפת מעל ראשה.

היטלר מצטיין בראייה פשטנית של ההיסטוריה שכן הוא מבין תהליכים מורכבים דרך הכוונת של תורת הגזע הפשטנית והמוטעית לא פחות.

רבים וטובים טוענים שהיטלר לקה בנפשו אך מכל האמור לעיל הדרך עדיין רחוקה מכדי הסקת מסקנות מרחיקות לכת בדבר בריאותו הנפשית של היטלר משום שהיטלר הוא לא המנהיג היחיד המצטיין ברגשי גדלות ושאר המרעין בישיין הדורים באישיותו תחת כפיפה אחת.

חשבתני לתומי שאולי הציורים של היטלר יודעים משהו שספרו מסתיר. לא צריך להיות מבקר אומנות גדול כדי להבין שהיטלר אהב לצייר בניינים ולא בני אדם. גם רקטור בית הספר לציור בוינה סרב לקבלו ללימודי ציור בטענה שהוא מתאים יותר ללימודי ארכיטקטורה מאחר שציוריו הראו בבירור כישורים לכך. אך ברור שמחויבתו היתרה לבנינים על פני בני אדם יהיה מאוד מפוקפק להסיק מסקנות מרחיקות לכת לגבי אישיותו של האיש.

בכל 720 עמודי הספר לא מוזכרת נוכחותה של אישה למרות שמדובר בספר אוטוביוגרפי של אדם צעיר. אני סבור שלא רצוי למהר ולהסיק מכך על נטיותיו המיניות של היטלר.

למרות שאיני פסיכולוג במקצועי, אומר שלעניות דעתי קשה לשים את האצבע על הפרעות קליניות באישיותו של היטלר מתוך עיון ב-*Mein Kampf* בלבד ואת הסיבה לשואה ולאסון הגדול שהמיט על האנושות יש לחפש במקום אחר. זה לא יהיה רציני לתלות את האירוע ההיסטורי המשמעותי ביותר (מלחמת העולם השנייה) מאז כיבושי אלכסנדר מוקדון במצבו הנפשי של איש אחד, ויהיה אשר יהיה, ולגמד השפעתם של זרמים היסטוריים, דתיים, כלכליים וחברתיים חשובים.

הבנאליות של הרוע

אין שום צורך להרחיק עד לקן הקוקיה כדי לאתר פושעי מלחמה. ידועה העובדה שבדרך כלל נאצים נורמטיביים הם אלה שבצעו פשעים איומים - עובדה המטילה צל על ערכי התרבות המערבית הגורסת שחיים נורמטיביים וחינוך ראוי הם הערובה גם למוסריות, ולא היא.

ב-1983, בראיון טלביזיוני, הסביר ק. צטניק (יחיאל די-נור) מדוע איבד את הכרתו כשהעיד במשפט אייכמן. לא היו אלה שנהא או פחד שהתעוררו לפתע כשניצב מול רב המרצחים. פתאום חלחלה אל מוחו המחשבה המייסרת שאייכמן, ששלח כל כך הרבה אנשים אל מותם, הוא בעצם אדם רגיל, והמשמעות היא שגם הוא (ק. צטניק עצמו), כמו רבים אחרים, מסוגל לעשות כמעשה אייכמן בתנאים מסוימים.

בדומה, חנה ארנדט (הוגת דעות וניצולת שואה) בספרה "אייכמן בירושלים: דו"ח על הבנאליות של הרוע" המבוסס על חוויותיה כעיתונאית, בסוקרה את משפט אייכמן עבור הניו יורקר, טענה שאייכמן הוצג על ידי התביעה במשפט כמפלצת, אף על פי שלא היה שונה מסביבתו באותה תקופה ולדעתה הוא הפך למרצח עקב נסיבות שלא הוא גרם להן – עמדותיה אלה של ארנדט גררו ביקורת ציבורית רבה למרות שהגיון רב בצידן.

הרבה לפני שהיטלר הופיע בזירה הפוליטית, בנימין זאב הרצל הבין ששואה
אכזרית עומדת להתרגש על העם היהודי, על אדמת אירופה, ויש להימלט
באופן מייד מהתופת הממשמשת ובאה. הרצל הגיע למסקנה זו לא רק בגלל
פרעות קישינב ומשפט דרייפוס אותו סיקר כעיתונאי אלא יותר מהיכרות עם
האליטה האינטלקטואלית של זמנו. הרצל נדהם למשל מהאנטישמיות של אויגן
דירינג וביומנו כתב "אם סופר כדירינג, בעל שכל חודר ומעמיק ובעל השכלה
חובקת עולם, עשוי לכתוב כגון אלה - מה עוד יש לקוות מן האספסוף הנבער
והמופקר?"

דברים אלה עולים בקנה אחד עם דברים שהיטלר מביא ב-*Mein Kampf*
מפיהם של ענקי התרבות הגרמנית: שופנהאואר שאמר ש"היהודי הוא גדול
אומני השקר" וגתה שהתנגד בתוקף לנישואי תערובת של יהודים עם נוצרים.

אם ענקי תרבות חושבים כך אז מה יש לצפות מאדולף היטלר הקרתני שאפילו
לא סיים תיכון - קל וחומר המוני העם הגרמני. אם בארזים נפלה שלהבת, מה
יגידו אזובי הקיר.

מכל האמור לעיל ברור שהכתובת הייתה על הקיר, הרבה לפני היטלר, ואם לא
הוא אז היה מישהו אחר.

הסיבות לשואה

השואה התרחשה על רקע הימצאותם של המוני יהודים בגולה והחיכוך הבלתי
נמנע עם שכניהם שבמהותו היה עימות בין שתי תרבויות זרות ועוינות זו לזו
כשאת, היהודית, תלושה מבסיס הקיום שלה וחסרת יכולת הגנה עצמית.

המתח המובנה והעוינות הבסיסית שבין היהדות לנצרות – רצח ישו ואי קבלת
המשיח מצד אחד, ומצד שני, הרגשת אי הנוחות של היהדות מעצם תפיסת
הנצרות הבסיסית שראתה עצמה כיורשתה ומחליפתה של היהדות כנושאת
בחיקה את הברית החדשה בין אלוהים לאדם לאחר שהישנה נכשלה.

דחיקת היהודים לעיסוקי ממון נצלניים, כמו מלווים בריבית, עקב האיסור
שהוטל עליהם, במקומות רבים, לעסוק בעיסוקים יצרניים כמו תעשייה, צבא
וחקלאות – מה שהגביר את העוינות והמתיחות בין יהודים לסביבה הנוצרית
באירופה.

קיומה של אנטישמיות קשה ומושרשת שבאה לידי ביטוי, בין היתר, בכליאת
המוני יהודים בגטאות, כמו תחום המושב, מה שעודד יצירת תת-תרבות נפרדת
שהעמיקה את הניכור בין הצדדים וכן באי הרצון לקבלת יהודים כאזרחים שווי
זכויות (כשלון האמנציפציה).

קיומן של אידיאולוגיות גזעניות, דרוויניסטיות ואנטישמיות שהיו פופולאריות באירופה במאה ה-19 ושללו את הדרך בפני היטלר ומרעיו.

נסיבות היסטוריות שדחקו את העם הגרמני לפינה כמו החשש הממושך מפירוק גרמניה מאז כיבושה בידי נפוליון ב-1806, המצב הכלכלי הקשה וההשפלה שהעם הגרמני חווה, בעקבות מלחמת העולם הראשונה, כמו תשלום הפיצויים והפלישה הצרפתית לחבל הרוהר – מה שסלל את דרכן של אידיאולוגיות קיצוניות ואת דרכו של היטלר לשלטון.

גם אם היהודים נדחקו מסיבות היסטוריות, באשמתם ושלא באשמתם, לפינות בעייתיות הרי שבשום פנים ואופן אין זה מצדיק תאי גזים מה עוד שצריך לקחת בחשבון שהיהודים היו בסופו של דבר מיעוט מבוטל בארצות מגוריהם.

ברור הוא שלא היטלר יצר את התנאים ההיסטוריים לשואה, אלא יותר ניצל אותם למטרותיו הפוליטיות בהאיצו את השלב האחרון של תהליכים אלה בבצעו את הפשעים עצמם. ניתן לומר שבמידה רבה היטלר היה יציר כפיה של מציאות היסטורית שהניחה את התשתית לשואה.

כל האמור לעיל לא פוטר את היטלר כהוא זה מהתואר המפוקפק של גדול הפושעים נגד האנושות בכל הזמנים ולא רק נגד היהודים.

האנטישמיות הייתה נפוצה מאוד באירופה שלפני מלחמת העולם השנייה, ועל כך אין עוררין. אך לעיתים משתמע, כשדנים בסיבות לשואה, שרובם הגדול של האירופאים לקחו חלק בחדווה במעשה ההשמדה. בסקר רב היקף שפורסם על ידי הליגה למניעת השמחה, ב-2015, עולה שכ-24% מתושבי מערב אירופה מחזיקים כיום בדעות אנטישמיות. גם אם המספר היה כפול לפני מלחמת העולם השנייה אז אנחנו מגיעים לפחות מ-50%. צריך לזכור את המאבק שניהלו רבים וטובים בבולגריה למניעת גירושם של היהודים הבולגרים למחנות השמדה, הצלת יהודי דנמרק כמו גם את אלפי חסידי אומות העולם ששמו נפשם בכפם והצילו חיים. יש לקחת בחשבון שבאותם זמנים אפלים, השואה התאפשרה הרבה בגלל שלא הכל הגיע לידיעת הציבור הן בגלל תקשורת לא מפותחת וגם בגלל שהנאצים הסוו היטב את מעשיהם.

ייחודיותה של השואה

קיים ויכוח ער בציבור היהודי והלא יהודי בקשר לייחודיות השואה.

ייחודיותה של השואה לא טמונה במספר הקורבנות הרב שכן אסונות לאומיים המתאפיינים במיליוני קורבנות קרו לפני ואחרי השואה.

מאפיין ייחודי בולט של השואה זה השימוש בתאי גזים ומשרפות בקנה מידה תעשייתי לצורך השמדה.

מאפיין נוסף - לרשות מחולל השואה עמדה דוקטרינה דמונית סדורה בצורת Mein Kampf שלא עמדה לרשות סטאלין ומרצחים אחרים.

אך אולי יותר מכל השואה ייחודית במניע שעמד מאחורי עצם המעשה מאחר שהאידיאולוגיה הנאצית הציגה את היהודי כאויב דמוני עולמי והיסטורי העומד להחריב את האנושות כולה ולא רק כבעיה מקומית, פוליטית או כלכלית של העם הגרמני, כמו שהיה בטיהורים של סטאלין, השואה הארמנית או רצח העם ברואנדה (אפילו מוסוליני לא אימץ גישה זו). הסיבות שעמדו בבסיס השמדת היהודים לא היו אינטרסים רציונאליים כי אם שיקולים גזעניים ערטילאיים. במילים פשוטות: ייחודיות השואה טמונה במניע למעשה ולא בהיקף הקורבנות. **(זוהי תפיסתו של פרופסור Richard Evans - המחבר.)**

Mein Kampf כיצירה ספרותית

סופר גדול הוא לא.

ניכר שהיטלר הכיר היטב את הספרות ההיסטורית פוליטית והגזענית אנטישמית של תקופתו.

הספר ארוך ומסורבל עם חזרות מרובות, משפטים ארוכים ולא תמיד נהירים. בקלות יכול היה המחבר להשיל שלישי מאורך ספרו מה שהיה הופך את הקריאה לשוטפת יותר.

לאלה הסובלים מקוצר זמן ניתן להסתפק בכרך הראשון, מבין השניים, שכן הוא מציג בפרוטרוט את עיקרי התפיסה הנציונל-סוציאליסטית של אדולף היטלר בעוד השני ממוקד יותר במדיניות חוץ ונושאים ארגוניים שונים שניתן לוותר עליהם בחוסר זמן.

תהיה דעתו של הקורא על הספר ומחברו אשר תהיה אך ברור שלא ניתן להתעלם מכך ש-*Mein Kampf* הוא מסמך היסטורי בעל חשיבות רבה להבנת אחת התקופות הסוערות בתולדות האנושות.

הגיגים לא מחייבים מנקודת מבט אישית

אותי עניינו באופן מיוחד, במהלך קריאת הספר, כיצד הנסיבות ההיסטוריות דחקו את העם הגרמני לפינה מסוכנת וכן פסיכולוגיית ההמונים של היטלר.

לאורך כל הספר בולטת העוינות המובנית בין צרפת וגרמניה ואין זה מקרה שהיטלר מגדיר את צרפת כ"גדולת אויביה של גרמניה" – דעה שגרמנים רבים

חלקו – עקב העוינות בין גרמניה וצרפת הן על רקע דתי (קתוליות מול פרוטסטנטיות) והן על רקע פוליטי ומעשי האיבה בין הצדדים שנמשכו לאורך מאות בשנים ששיאם שתי מלחמות עולם עקובות מדם.

למרות כל אלה, כיום, צרפת וגרמניה בעלות ברית החיות בהרמוניה. תמהני האם זה לא רומז לכך ששלום יתכן גם בין מדינת ישראל לפלשתינים (כולל מדינות ערב) או שמא לשני הצדדים מצפות עוד כמה מאות שנים עקובות מדם שרק בסופן הלקח המר ילמד.

במהלך קריאת הספר נזכרתי באמירתו הפרובוקטיבית של ליבוביץ שמתהלכים בקרבנו בעלי מנטאליות יהודו-נאצית. האם ליבוביץ התכוון באמירה זו לכך שהשורה הראשונה בהמנון הגרמני מהתקופה הנאצית "גרמניה, גרמניה, מעל הכל" מזכיר את סיסמת "ארץ ישראל השלמה"? או שמא לכך ש"אתה בחרתנו מכל העמים" יכול לבטא שאר רוח כשהמוני יהודים נאנקים בגולה תחת הצלפות שוט הפריץ אך באותה מידה זה יכול להוות רעיון מסוכן כששולטים בעם זר?

בקיץ 2014 ביקרתי במחנות ההשמדה בפולין והייתה לי תחושה מטרידה שההרג של שישה מליון יהודים ועוד כחמישים מליון בני אדם בני עמים אחרים התאפשר במידה רבה עקב הכשרת הלבבות בעזרת ה"אנחנו והם". התעוררה אצלי השאלה באיזו מידה הדת והלאומיות / לאומנות תרמו את חלקן לכך.

עצוב שדווקא למנהיג ואיש כמו היטלר יש יותר נחישות ואינטגרטיבי ממהיגים רבים בעולם הדמוקרטי המערבי בקיום הבטחות לבוחר ומימוש האג'נדה הפוליטית שלהם.

היטלר הוציא לפועל את רוב תוכניותיו שאותן פירט במיין קאמפף. היטלר מימש את מרחב המחיה לעם הגרמני, איחד את כל העמים דוברי הגרמנית, פגע אנושות בתנועות השמאל, ביטל את השיטה הפרלמנטרית הרב מפלגתית בגרמניה והקים מדינה נציונל-סוציאליסטית גזענית – מטלות לא פשוטות לביצוע, כלל ועיקר, גם אם הן שליליות לפי כל קנה מידה. לגבי שאלת גורל היהודים עמדתו לא הייתה ברורה מלכתחילה.

יהיו כאלה ששיבו: נו טוב, זו לא חוכמה גדולה, היטלר הרי היה דיקטטור ויכול היה לעשות ככל העולה על רוחו. לאלה אשיב שיש גם מנהיגים דמוקרטיים ראויים שמקיימים הבטחות לבוחר ונמנעים משרלטניות פופוליסטית כמו שיש דיקטטורים שלא מקיימים אף מילה – הכל עניין של אישיות ותחושת השליחות של המנהיג.

פה המקום לציין שהצטערתי שלא יכולתי לקרוא את *Mein Kampf* בשפה הגרמנית לא רק בגלל שהתובנות יכלו להיות מחודדות יותר אלא גם מפני שהשפה הגרמנית, שהייתה שפת האם שלי, נמוגה לצערי במהלך השנים.

למרות שהנושא טעון לכל בן אנוש, קל וחומר לבן של ניצולי שואה, הספר מאפשר לגעת בהיסטוריה עצמה גם אם בצד האפל שלה.

מומלץ לקרוא למרות עכבות מובנות העלולות להתעורר עקב כך.

את המאמר סיימתי לכתוב ב-28 בספטמבר 2016

יום פטירתו של שמעון פרס

קובץ DOC

http://www.ernarubin.org/julian/mein_kampf.docx

פרטים על המחבר

<https://www.linkedin.com/in/julianrubin>

<https://www.facebook.com/julian.rubin.79>

julianrubin2000@yahoo.com

רשמי מסע לפולין – קיץ 2014

http://www.ernarubin.org/poland_2014.html

שער השואה של משפחתנו

<http://www.ernarubin.org/holocaust.html>

האתר המשפחתי שלנו

<http://www.ernarubin.org>

כל הזכויות שמורות לצבי רובין – ספטמבר 2016